

DIARI DE SESSIONS DEL PLE DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

D.L.P.M. 770-1987

Fq.Con.núm.33/27

III Legislatura

Any 1994

Número 117

Presidència del Molt Honorable Sr. Cristòfol Soler i Cladera.

Sessió celebrada dia 17 de maig del 1994.

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

I.- PREGUNTES:

- 1) RGE núm. 1964/94, presentada per l'Hble. Sra. Diputada Joana Maria Barceló i Martí, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a actuacions per garantir el compliment del conveni signat amb el MOPTMA per al finançament d'obres hidràuliques. *Retirada.* 4690
- 2) RGE núm. 2080/94, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Valentí Valenciano i López, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a empresa que ha valorat el dret d'utilització de la marca Yanko. 4690
- 3) RGE núm. 2081/94, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Valentí Valenciano i López, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a utilització de la marca Yanko. 4691

- 4) RGE núm. 1872/94, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Ramon Orfila i Pons, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a despeses per actes socials del pavelló balear de l'Expo 92, 4691
- 5) RGE núm. 2086/94, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Cosme Vidal i Juan, del Grup Parlamentari MIXT, relativa a programes de turisme familiar a les illes menors, 4692
- 6) RGE núm. 1873/94, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Ramon Orfila i Pons, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a despeses per grups i exposicions populars del pavelló balear de l'Expo 92. 4693
- 7) RGE núm. 1874/94, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Ramon Orfila i Pons, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a despeses per dies d'honor del pavelló balear de l'Expo 92. 4694
- 8) RGE núm. 1799/94, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Pere Sampol i Mas, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a Projecte de llei de modificació de la Llei 9/1991, de 27 de novembre, reguladora del cànon de sanejament d'aigües. 4695
- 9) RGE núm. 1875/94, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Ramon Orfila i Pons, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a despeses globals de promoció i actes socials del pavelló balear de l'Expo 92. 4695
- 10) RGE núm. 1798/94, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Antoni Sansó i Servera, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a informació pública del Pla director d'ordenació de l'oferta turística de les Illes Balears, pla insular d'Eivissa i Formentera. 4696

II.- INTERPEL·LACIONS:

- 1) RGE núm. 1789/94, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a execució del programa d'inversions en carreteres. 4696
- 2) RGE núm. 1777/94, presentada pel Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a política del Govern en matèria de transferències corrents, de capital i inversions reals de la Presidència i Vice-presidència del Govern.. 4703

III.- PROPOSICIONS NO DE LLEI:

- 1) RGE núm. 984/94, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a declaració de bé d'interès cultural dels cafès antics de les Illes Balears.(Ajornada) 4703
- 2) RGE núm. 1739/94, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a estudi del sector tèxtil a Eivissa. 4711

- IV.- DEBAT DE PRESA EN CONSIDERACIÓ de la Proposició de llei RGE núm. 979/94, presentada pel Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a renda mínima d'inserció social. 4715

EL SR. PRESIDENT:

Senyores i senyors diputats, bones tardes a tots. Comença la sessió.

I.1) Pregunta RGE núm. 1964/94, presentada per l'Hble. Sra. Diputada Joana Maria Barceló i Martí, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a actuacions per garantir el compliment del conveni signat amb el MOPTMA per al finançament d'obres hidràuliques.

EL SR. PRESIDENT:

En el punt de les preguntes, vull fer l'observació en primer lloc que la primera pregunta, que és la 1964, de la Sra. Barceló, ha estat retirada.

I.2) Pregunta RGE núm. 2080/94, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Valentí Valenciano i López, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a empresa que ha valorat el dret d'utilització de la marca Yanko.

EL SR. PRESIDENT:

En conseqüència, passam a la segona pregunta que és la 2080, del Sr. Valentí Valenciano i López, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a empresa que ha valorat el dret d'utilització de la marca Yanko. Té la paraula el Sr. Valenciano.

EL SR. VALENCIANO I LÓPEZ:

Sr. President, senyores i senyors diputats, fa uns dies en aquest parlament el conseller informava, com a resposta a unes preguntes que va fer aquest diputat, sobre la valoració del dret d'utilització de la marca Yanko per un període de vint anys, i que aquesta valoració era al voltant d'uns 280 milions de pessetes. Atesa la importància d'aquesta quantia, 280 milions de pessetes és bastant, nosaltres suposam que a l'hora de valorar aquesta marca, és una qüestió que no s'ha fet a pes, sinó que això segurament deu venir avalat per un estudi solvent d'una empresa solvent d'assessoria internacional. I en aquest sentit, senyors diputats, volem saber quina empresa d'assessoria internacional ha fet aquest estudi de valoració. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Valenciano. Té la paraula el conseller Sr. Triay i Humbert.

EL SR. CONSELLER DE COMERÇ I INDÚSTRIA (Cristòfol Triay i Humbert):

Sí, gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, Sr. Valenciano. Efectivament, hem actuat d'acord amb el que preveu la Llei de societats anònimes, en el cas que les aportacions no siguin dineràries, i, per tant, en base a l'article 38 d'aquesta llei, es demana que sigui un expert qui elabori aquestes accions per part de Yanko, en aquest cas, dels aportadors. Açò es va demanar al Registre Mercantil de les Illes en un expedient que és el 53/93, i l'empresa que ha fet la valoració és Tecnitasa, domiciliada a Madrid.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Valenciano? No.

I.3) Pregunta RGE núm. 2081/94, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Valentí Valenciano i López, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a utilització de la marca Yanko.

EL SR. PRESIDENT:

La tercera pregunta és la 2081 també del Sr. Valenciano, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a utilització de la marca Yanko. Té la paraula el Sr. Valenciano.

EL SR. VALENCIANO I LÓPEZ:

Sí, Sr. President. A la mateixa reunió que hem esmentat abans, també el conseller va informar sobre la utilització d'aquesta marca, però no va quedar aclarit exactament si aquesta utilització era amb dret exclusiu o no; per tant, aquesta pregunta l'únic que tracta és saber si la utilització de la marca Yanko per part de l'empresa mixta Nova generació d'exportació balear, és un dret amb exclusivitat o bé els propietaris de la marca també tenen dret a utilitzar-la. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Valenciano. Té la paraula el Sr. Triay i Humbert.

EL SR. CONSELLER DE COMERÇ I INDÚSTRIA (Cristòfol Triay i Humbert):

Sí, gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, efectivament, com que és un arrendament per a un període de vint anys, açò inclou que sigui exclusiu per a la societat comercialitzadora que es va crear. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Triay i Humbert. Vol tornar a fer ús de la paraula, el Sr. Valenciano? Té la paraula.

EL SR. VALENCIANO I LÓPEZ:

Sí, Sr. President, només per acabar d'aclarir un darrer punt. L'exclusivitat ens imaginam que és tant a Espanya com a fora. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Valenciano. Té la paraula el conseller.

EL SR. CONSELLER DE COMERÇ I INDÚSTRIA (Cristòfol Triay i Humbert):

Sí, efectivament, l'empresa comercialitzadora, diu als estatuts, pot comercialitzar els seus productes arreu de tot el món. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Triay i Humbert.

I.4) Pregunta RGE núm. 1872/94, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Ramon Orfila i Pons, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a despeses per actes socials del pavelló balear de l'Expo 92.

EL SR. PRESIDENT:

La quarta pregunta és la 1872 del Sr. Orfila i Pons, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a despeses per actes socials del pavelló balear de l'expo 92. Té la paraula el Sr. Orfila.

EL SR. ORFILA I PONS:

Gràcies, Sr. President. Els resultats de les festes del 92 i concretament de l'Expo són significatius, m'atreveiria a dir que són la mostra del que no s'ha de fer. De la liquidació dels pressuposts del pavelló balear de l'Expo 92 se'n poden extreure elements -pensem nosaltres- prou interessants. Així, per exemple, hi trobam unes despeses per actes socials que arriben a més de 13 milions, i nosaltres demanem quina valoració fa el Govern de les Illes Balears del fet que es gastassin 3.841.000 pessetes en actes socials al pavelló balear de l'Expo 92.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Orfila. Té la paraula el conseller Sr. Matas.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats. Sr. Orfila, sincerament creim que dins el context del pressupost global d'aquest projecte, aquestes despeses que tenen un caràcter eminentment social i promocional, fins i tot crec que estan molt reduïdes respecte del pressupost inicial, crec que això és una cosa lloable per a l'execució del projecte i no s'ha de treure del context general. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Matas. Vol tornar a fer ús de la paraula el Sr. Orfila? Té la paraula.

EL SR. ORFILA I PONS:

Gràcies, Sr. President. És evident que divergim de la interpretació que fa el Govern i de la valoració que el Govern fa d'aquesta despesa. Unes despeses que diu el conseller que tenen caràcter social i promocional, 13.841.000 pessetes, més de 2 milions mensuals, i no troba, Sr. Conseller, que sí, que parlam d'una quantitat molt considerable?, quins actes socials o quin contingut social van tenir els actes que es van promoure des del pavelló de Balears a l'Expo 92, tals que van permetre que es gastessin aquests més de 2 milions mensuals?

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Orfila. Té la paraula el conseller Sr. Matas.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Gràcies, Sr. President. Jo crec que el projecte és un projecte global, evidentment és molt difícil separar una cosa de l'altra, i jo crec que el resultat és palpable i vostè demana quina valoració feim, i nosaltres creim que la valoració és positiva, una vegada emprès el projecte. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller.

I.5) Pregunta RGE núm. 2086/94, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Cosme Vidal i Juan, del Grup Parlamentari MIXT, relativa a programes de turisme familiar a les illes menors.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la cinquena pregunta que és la 2086 del Sr. Cosme Vidal i Juan, del Grup Parlamentari MIXT, relativa a programes de turisme familiar a les illes menors. Té la paraula el Sr. Vidal i Juan.

EL SR. VIDAL I JUAN:

Gràcies, Sr. President. Sra. Consellera, en aquest any internacional de la família, la seva conselleria ha tengut, segons hem pogut llegir, l'encert d'organitzar uns programes de turisme familiar a preus rebaixats amb destinació a la pròpia illa de Mallorca i oberts a les famílies de la nostra comunitat autònoma. Això fa que per als que habiten a les illes menors, Eivissa, Formentera i Menorca, sigui molt difícil, amb la destinació que vàrem tenir ocasió de llegir que tenia prevista i concertada la conselleria. Per tant, nosaltres li preguntam si té previst, a través de la direcció general corresponent, dur a terme, en aquest any internacional de la família, programes de turisme familiar similars al que ha posat en marxa per als residents de Menorca, Eivissa i Formentera. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Vidal. Té la paraula la consellera Sra. Cirer.

LA SRA. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (Catalina Cirer i Adrover):

Gràcies, Sr. President. Sr. Vidal, és un programa que es fa no només per aquest any internacional de la família, aquest programa de vacances familiars s'inclou dins tota la programació de família, ha donat la casualitat que nosaltres hem començat enguany, però esperam que tengui més durada, que no només sigui un acte per a aquest any. Referent a això, vàrem començar per Ma-

llorca perquè era una experiència que no l'havíem feta fins ara, no sabíem quina resposta tendria cap a les famílies, no només és a efectes d'uns preus econòmics, sinó que nosaltres el que intentàvem era que moltes vegades és difícil que surti la família plegada els caps de setmanes, feim activitats de campament per a al·lots, però desvinculam l'al·lot del seu entorn familiar, perquè se'n va quinze dies o una setmana a unes colònies o a un campament, i pensàvem que seria bo fer una sèrie d'activitats i que poguéssim sortir tota la família plegada. Varem començar, ja li ho dic, com a experiència, a Mallorca, perquè era el que teníem més prop, però planificam, i el departament d'activitats posa en marxa un programa per a les altres illes. Segurament no sortirà això prest, perquè ens trobam en una campanya d'estiu on hi ha moltes ofertes per part dels professionals, i suposam que a les altres illes això començarà quan hagi acabat la temporada alta d'estiu, per ventura cap al setembre. Però atesa la resposta que ha tenguut a l'illa de Mallorca, crec que és positiu, i hem parlat també amb la gent que hi ha als punts d'informació juvenil i la gent que fa feina al departament a Eivissa i a Menorca, i ens han dit que sí, que creuen que és important i que tindrà bona acollida també a aquestes illes. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Cirer. Vol tornar a fer ús de la paraula el Sr. Vidal? Té la paraula.

EL SR. VIDAL I JUAN:

Moltes gràcies, Sr. President. Sra. Consellera, li agraeisc la informació, en deduec que aquest any no serà possible dur a terme aquests programes de turisme familiar a les illes menors, i em sembla bé, ha estat una experiència pilot i ha començat per l'illa de Mallorca. Jo només faria un prec, no només a vostè, a la seva conselleria, sinó a totes les conselleries del Govern, quan es facin experiències pilot que puguin tenir una transcendència favorable per als que els experimenten, comencin alguna vegada per les illes menors, també, i així no passarà que, com pot ser en el cas del turisme familiar, molts dels beneficiaris que podria haver-hi aquest any, tal vegada ja l'any que ve, per coses que puguin passar, ja no tendran l'oportunitat de fer-ho. De totes maneres, és això, comencen per l'illa de Mallorca, hi tenen dret, però algunes vegades, no només -repetesc- en el cas de la seva conselleria, sinó en general, es podria començar també per les illes menors. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Vidal. Vol tornar a fer ús de la paraula la Sra. Cirer? Té la paraula.

LA SRA. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (Catalina Cirer i Adrover):

Sr. President. Li puc assegurar que farem tot el possible, vostè dona per suposat que no es farà, jo li puc assegurar que farem tot el possible perquè en aquest any es pugui fer

qualque programa d'aquests a les altres illes, i agaf la responsabilitat que m'ha donat ara i procurarem, pel que fa referència a la meua conselleria, començar de vegades per una illa que no sigui Mallorca. Gràcies. Sr. Vidal.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Cirer.

1.6) Pregunta RGE núm. 1873/94, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Ramon Orfila i Pons, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a despeses per grups i exposicions populars del pavelló balear de l'Expo 92.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la sisena pregunta que és la 1874. del Sr. Orfila i Pons, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a despeses per grups i exposicions populars del pavelló balear de l'Expo 92. Té la paraula el Sr. Orfila.

EL SR. ORFILA I PONS:

Gràcies, Sr. President. Continuem amb les festes. La partida corresponent a grups i exposicions populars del pavelló balear de l'Expo 92, va pujar, segons la liquidació que s'ha remès a aquest grup, dels pressuposts del pavelló balear de l'Expo 92, a un total de 28.654.000 pessetes, la qual cosa ens sembla realment una xifra important per estar dedicada a grups i exposicions populars. Quina valoració fa el Govern d'aquesta despesa?

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Orfila. Té la paraula el conseller Sr. Matas.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. La valoració és una valoració d'acord -insistesc- amb la quantia del projecte global, aquest import que vostè demana tenguí en compte que va representar una activitat important dins el que era el marc d'aquesta exposició universal. El pavelló de Balears va haver de cobrir amb aquestes despeses tota una sèrie d'actes de balls tradicionals que varen estar subvencionats per aquest import que vostè assenyala, figurant, quasi de forma setmanal, uns grups populars en representació de les quatre illes, com vostè recordarà perfectament. Per una altra part, també li vull recordar que la valoració és positiva, ja que es varen finançar amb aquests doblers una sèrie d'exposicions temporals de la nostra pintura, de la nostra escultura, que varen marcar, jo crec que d'una forma important la presència de Balears a l'Expo de Sevilla, tant pel que fa al pavelló com -i ho recordarà vostè perfectament- les exposicions que hi havia a les sales de l'Arenal, a la ciutat de Sevilla. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Vol tornar a fer ús de la paraula el Sr. Orfila? Té la paraula.

EL SR. ORFILA I PONS:

Gràcies, Sr. President. No ho recordaré perquè no hi vaig assistir, però n'he sentit a parlar i he llegit moltes coses, evidentment. El que és un fet, Sr. Conseller, és que per a nosaltres la xifra de 28 milions i mig de pessetes simplement per garantir la presència de grups de balls folklòrics de les nostres illes al pavelló balear o d'alguna exposició, ens sembla una xifra realment exagerada i molt més si la comparem amb els pressuposts reals que té la Conselleria de Cultura a l'hora de promoure activitats culturals. A nosaltres ens preocupen aquestes activitats, una activitat com la de l'Expo 92, com la del pavelló balear, que en la seva globalitat puja quasi a 1.000 milions de pessetes, i els rendiments de la qual encara estan per veure. Han venut més sabates els sabaters de les Illes amb aquesta presència, amb aquesta despesa tan important?, els bijuters tenen més bona sortida?, ha vingut més turisme a les Illes Balears a partir que el pavelló balear de l'Expo 92 fos un dels més costosos de l'Expo 92 a Sevilla? Nosaltres creim sincerament que no, i vostè, Sr. Conseller?

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Orfila. Té la paraula el conseller Sr. Matas. No, no hi ha intervenció.

I.7) Pregunta RGE núm. 1874/94, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Ramon Orfila i Pons, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a despeses per dies d'honor del pavelló balear de l'Expo 92.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la setena pregunta que és la 1874, també del Sr. Orfila i Pons, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a despeses per dies d'honor del pavelló balear de l'Expo 92. Té la paraula el Sr. Orfila.

EL SR. ORFILA I PONS:

Gràcies, Sr. President. Realment és massa honor per a nosaltres que en dies d'honor gastéssim en el pavelló de Balears de l'Expo 92, 26.569.000 pessetes, ens sembla un honor exagerat. Quants de dies d'honor es van celebrar? Quines personalitats honorífiques tan importants van ser-hi present com per tenir un cost de 26.568.000 pessetes? Sap quantes actuacions, activitats es promouen des de la Conselleria d'Indústria, per exemple, al cap de l'any, amb una quantitat com aquesta? Sap que agò respon quasi a la meitat del que la Conselleria d'Indústria dedica a innovació de noves tecnologies, abans del Pla de reindustrialització? Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Orfila. Té la paraula el conseller Sr. Matas.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, Sr. Orfila, miri, els problemes dels dies d'honor al pavelló de les Illes Balears, com vostè també recordarà, a les comunitats autònomes solia ser un dia, i aquesta comunitat autònoma va optar per celebrar una setmana de les Illes Balears, en aquesta setmana es va dedicar un dia a cada illa, cada dia es va produir una representació d'art, de cultura, i va acabar el darrer dia -com vostè sabrà- amb un dia de les Illes Balears. I això és el que explica aquest context de pressupost. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Vol tornar a fer ús de la paraula el Sr. Orfila? Té la paraula.

EL SR. ORFILA I PONS:

Gràcies, Sr. President. Realment som els més rics del món, els altres països, les altres comunitats autònomes celebraven una dia d'honor, i nosaltres, per honor no ens ha de poder ningú, i feim tota una setmana d'honor i s'han acabat les timideses a l'hora de fer les celebracions. Nosaltres, a partir d'això, ens demanam d'aquí a un parell d'hores debatrem en aquest parlament la creació d'un salari social, tindrà una actitud d'honor tota la cambra i aprovaran una qüestió com aquesta que de ver té una rendibilitat social? Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Orfila. Vol fer ús de la paraula el Sr. Matas? Té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Sí, gràcies, Sr. President. Jo, Sr. Orfila, també em deman si vostè qualche dia deixarà de discutir l'anècdota i podrem discutir a un nivell un poc més global i un poc més interessant, un projecte complet fugint del que és la pura anècdota d'una anàlisi separada de context d'una quantitat. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller.

I.8) Pregunta RGE núm. 1799/94, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Pere Sampol i Mas, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a Projecte de llei de

modificació de la Llei 9/1991, de 27 de novembre, reguladora del cànon de sanejament d'aigües.

EL SR. PRESIDENT:

La vuitena pregunta és la 1799, del Sr. Sampol, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a Projecte de llei de modificació de la Llei 9/1992, de 27 de novembre, reguladora del cànon de sanejament d'aigües. Té la paraula el Sr. Sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Quan varen aprovar la llei coneguda com el cànon de sanejament d'aigües, es va introduir un article que abans de tres anys se substituiria la quota fixa per una quota proporcional al valor cadastral dels edificis, quan podrà presentar el Govern aquest projecte de llei de modificació de la Llei 9/91, atès que hauria d'entrar en vigor concretament dia 1 de gener del 1995.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sampol. Té la paraula el conseller Sr. Matas.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Efectivament, Sr. Sampol, l'únic que li puc avançar -i segur que a vostè no se li escapa- és que és un tema un poc complicat, amb aquesta finalitat en aquests moments els serveis de la conselleria procedeixen a analitzar el possible esborrany de projecte de llei de reforma d'aquesta llei, efectivament aplicant la disposició transitòria segona, però no li puc avançar res més, en aquests moments hi feim feina, però no estic en disposició de dir-li una data concreta per a la culminació del projecte. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Vol tornar a fer ús de la paraula el Sr. Sampol? No.

I.9) Pregunta RGE núm. 1875/94, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Ramon Orfila i Pons, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a despeses globals de promoció i actes socials del pavelló balear de l'Expo 92.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la novena pregunta, que és la 1875 del Sr. Orfila i Pons, del Grup PSM i EEM, relativa a despeses globals de promoció i actes socials del pavelló balear de l'Expo 92. Té la paraula el Sr. Orfila.

EL SR. ORFILA I PONS:

Gràcies, Sr. President. Una altra anècdota. Què pensa el Govern de l'anècdota de la despesa total de 99.307.000 pes-

setes dedicades a promoció i actes socials del pavelló balear de l'Expo 92?, i si 100 milions són amb despeses supèrflues, és considerat una anècdota pel Govern, quina quantitat es podrà considerar realment significativa?

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Orfila. Té la paraula el conseller Sr. Matas.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, la quantitat que consideram significativa evidentment és la del projecte. Crec que el projecte era un projecte vist d'una forma global, per a nosaltres era una quantitat significativa i que en el seu moment es va decidir assolir per representar aquesta comunitat autònoma. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Matas. Vol tornar a fer ús de la paraula el Sr. Orfila? Té la paraula.

EL SR. ORFILA I PONS:

Gràcies, Sr. President. Quina representació més cara! 16 milions i mig mensuals durant sis mesos per promoció de la imatge de la nostra comunitat autònoma. Jo em torn a reiterar en el plantejament que feia al principi, per treure quins rendiments?, per demostrar que som la comunitat més rica?, per demostrar que ens podem gastar més doblers que els mateixos Estats Units a l'hora de fer un dels pavellons més luxosos?, que podem permetre'ns el luxe de gastar 100 milions de pessetes en flors, en festes, mentre després l'espanyem per qüestions molt més serioses, molt més rendibles socialment? Sr. Conseller, la valoració del nostre grup respecte del pavelló de Balears de l'Expo 92, evidentment, no coincideix amb la seva, i quan en feim la consideració global consideram que una despesa de 1.000 milions de pessetes per aconseguir els rendiments que es van aconseguir, realment és exagerada, realment és fora de lloc. No coincidim, vostè té tot el dret de tenir i defensar i mantenir la seva postura, i així ho van dur a terme, però nosaltres consideram que realment no ha beneficiat la nostra comunitat autònoma ni a nivell d'imatge tan sols. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Orfila.

I.10) Pregunta RGE núm. 1798/94, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Antoni Sansó i Servera, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a informació públi-

del Pla director d'ordenació de l'oferta turística de les Illes Balears, pla insular d'Eivissa i Formentera.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la desena pregunta que és la 1798 del Sr. Sansó Servera, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a formació pública del Pla director d'ordenació de l'oferta turística de les Illes Balears, pla insular d'Eivissa i Formentera. Té la paraula el Sr. Sansó.

EL SR. SANSÓ I SERVERA:

Gràcies, Sr. President, Sr. Conseller d'Obres Públiques, m'agradaria saber quan considera el Govern que es farà el període d'informació pública i consulta institucional del Pla director d'ordenació de l'oferta turística de les Illes Balears, pla insular d'Eivissa i Formentera?

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sansó. Té la paraula el conseller Sr. Flaquer.

EL SR. CONSELLER DE TURISME (Joan Flaquer i Tutort):

Gràcies, Sr. President. Sr. Sansó, en aquests moments hem acabats els contextos físics d'establiments d'Eivissa i Formentera i feim la feina d'estudi del planejament urbanístic, tot això ens servirà per a les determinacions particulars del Pla d'ordenació de l'oferta turística d'Eivissa i Formentera, i una vegada que tinguem acabada la normativa general que afecta Mallorca, que serà molt semblant a Menorca, Eivissa i Formentera, lògicament ho podrem treure a exposició pública. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Vol tornar a fer ús de la paraula Sr. Sansó? Té la paraula.

EL SR. SANSÓ I SERVERA:

Sí, gràcies, Sr. President. No hem fet la pregunta al conseller de Turisme, perquè ja sabíem la seva resposta, el conseller de Turisme no és propens a donar dates, el conseller d'Obres Públiques en sol donar alguna, per això ens hem animat més fer-li a ell, perquè el conseller sempre ens consta el mateix.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Sansó, li vull fer l'observació que aquesta pregunta va dirigida al Govern, no està feta al conseller, vostè pot fer una pregunta a un conseller en concret o la pot fer al Govern, si la fa al Govern la hi pot contestar qualsevol dels consellers.

II.1) Interpel·lació RGE núm. 1789/94, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a execució del programa d'inversions en carreteres.

EL SR. PRESIDENT:

Passam al segon punt de l'ordre del dia, que correspon a interpel·lacions. Veurem en primer lloc la 1789 del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a execució del programa d'inversions en carreteres. Té la paraula pel grup interpel·lant, la diputada Sra. Barceló.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. La interpel·lació sobre l'execució del programa d'inversions, què és capaç de fer la Conselleria d'Obres Públiques i Ordenació del Territori en matèria de carreteres, la presentem per formular-nos, des del Grup Socialista, la pregunta següent: com és possible que un govern sigui capaç de gestionar un tema d'interès públic com són les infraestructures d'una manera tan deficient? La pregunta no és gratuïta, la feim després d'analitzar i estudiar, primer, la documentació facilitada pel propi govern sobre les carreteres acabades el 1990, 1991, 1992 i 1993; en segon lloc, la documentació relativa al deute del Govern per expropiació de carreteres, i en tercer lloc, en comprovar la incapacitat inversora del Govern d'aquestes illes a partir del pacte de finançament signat el 1992 amb el Govern de l'Estat, incapacitat que es converteix en estafa per als ciutadans d'aquestes illes.

I passam al primer punt, Sr. Conseller, perquè un per un li anirem assenyalant el perquè de les nostres conclusions, per a les quals esperam resposta per part de la seva conselleria. Obres acabades, Sr. Conseller, a la documentació que se'ns presenta, se'ns assenjala des de la conselleria que obres acabades el 1990, d'un gran llistat ens trobam que encara estan pendents de redacció de la liquidació el març del 1994, sis projectes, un 32,3% del pressupost total que s'hi va dedicar l'any 1990. És a dir, que el 1990, de les obres acabades que assenjala la conselleria que va acabar aquell any, de fet i quan es repassen les llistes, definitivament acabades només s'ha executat el 33,5% del pressupost del 1990. I parlam de març de 1994. De les obres acabades el 1991, liquidades totalment a març del 1994, denou projectes, un 25,5% del total del pressupost. Carreteres acabades el 1992, recepcionades totalment, el març de 1994, un 1,4% del pressupost del 1992. Evidentment, de les carreteres acabades el 1993, pendents de recepció definitiva, totes, absolutament totes. Açò pel que fa referència a la primera informació.

Però passam al segon punt. El segon gran exemple de la competència o la incompetència de què és capaç el Govern aquí present. I ens referim al tema de les expropiacions. Justipreus pendents de pagament a 31 de desembre del 1993, 2.957 milions, però no només és

açò, és que a més a més hem d'assenyalar que encara trobam, dia 31 de desembre de l'any 93, encara ens trobam amb pagaments pendents d'expropiacions d'obres iniciades l'any 87. 770 milions de pessetes d'obres que es van iniciar l'any 87, encara estan pendents de pagar a 31 de desembre de l'any 93. Evidentment, de 1990, 480 milions, i així continuam. Són lents, vertaderament són lents a hora de pagar i després, què passa? És clar, després a càrrec dels pressuposts del 1993, ens trobam que el departament de Carreteres ha de pagar en interessos de demora pel pagament de les expropiacions, 95 milions de pessetes. Tot un èxit, una enhorabona al conseller per l'herència rebuda, en aquest cas.

Però és clar, evidentment la gestió del departament de Carreteres, evidentment no poden assenyalar avui aquí que tot açò és culpa de Madrid, el victimisme etern de qui ha de cercar excuses perquè no sap o no vol complir; perquè evidentment el que hem explicat, les xifres donades, perquè les xifres són molt clares en aquest context, les xifres donades fins ara són pura i exclusiva execució pressupostària, és només la demostració de com gestionen els governs del Partit Popular, són els seus pressuposts. Uns pressuposts d'inversions en infraestructures, uns pressuposts en inversions en carreteres i amb açò passam ja al tercer punt, que suposen, com hem assenyalat al principi, o que consideram una estafa als ciutadans d'aquestes illes. I deim açò, perquè des del 1992 ençà, en tres anys els senyors que governen aquest Govern del Partit Popular a les nostres illes han deixat d'invertir en infraestructures 6.803 milions de pessetes, aquests 6.803 milions de pessetes que és l'aportació del Govern de l'Estat per al finançament de les carreteres, corresponents als anys 1992, 1993 i 1994. L'aportació de 6.803 milions que vostès no han invertit per a la millora de les infraestructures d'aquestes illes.

Per què deim açò, senzillament perquè el Govern -i açò també és fàcil de demostrar- l'any 1990 inverteix exactament el mateix que l'any 1993, és a dir tot allò que s'havia assenyalat que venien tants de milions, que s'havia signat el pacte que d'una vegada es compensava el dèficit d'inversions en carreteres, que aquestes repercutirien en tot el que són les inversions any per any, tot açò ha estat història. El 1990, abans de signar el pacte, s'invertia més que l'any 1992 i igual que el 1993. Ens movem en les mateixes xifres, els doblers no s'han invertit mai i evidentment el Govern ha de saber on han anat a parar els milions que havien de compensar aquest dèficit en infraestructures i, evidentment, demanam una explicació al Sr. Conseller.

Queden clares les xifres, primerament, i ho hem assenyalat, acabament de les obres, execució pressupostària any per any totalment deficient, uns tants per cent respecte d'execució de pressupost que impliquen demores i evidentment impliquen perjudicis als afectats. Uns deutes en expropiacions que es retarden fins a obres iniciades des de l'any 87, amb un pagament d'interessos en demora d'expropiacions de les obres de 9 milions de pessetes l'any 83. I, en tercer terme unes inversions que, d'entrada, no surten enlloc. Per tant, Sr. Conseller, esperam explicacions. Gràcies.

(El Sr. Vice-president primer substitueix el Sr. President en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Barceló. Per part del Govern, té la paraula el conseller Sr. Reus.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES I ORDENACIÓ DEL TERRITORI (Bartomeu Reus i Beltran):

Sr. President, senyores i senyors diputats. Avui deixaré un poc de banda el que és el to habitual d'aquest debat al Parlament, perquè pens que tocam el tema essencial, fonamental del que serà el nostre futur en aquesta administració. Tocam el problema financer que realment en aquest moment ens pot determinar enfront de posicions de competitivitat, estratègia, etc.

Amb molta rapidesa contestaré a la seva argumentació. Per desgràcia, fa falta tenir un coneixement del món pressupostari i del món d'obra pública, per entendre el que és l'execució any a any i a la vista del temps. Jo li puc donar les dades comptables que vostè vulgui, perquè podrà comprendre que el Govern balear gasta en carreteres molt més doblers dels que realment pot; i li ho puc donar quan vulgui i sense problemes.

Jo voldria centrar el debat en el que seria una demanda d'un cert pacte que ens faria molta falta per arribar a aconseguir una visió del tema enfront de Madrid de cara al nou quinquenni que vendrà l'any 97, que ens possibilita assumir el que són obligacions de servei públic que aquesta administració ha de donar. Voldria recordar un parell de dades, només vull dir que a Balears tenim el grau de vehicles per habitant més alt d'Espanya, tenim 700 vehicles per cada 1.000 habitants, i la mitjana espanyola són 430; tenim la necessitat de vehicles quant a superfície més alta d'Espanya, arribam nosaltres a 100 vehicles per quilòmetre quadrat, quan la mitjana espanyola se situa en 33; la nostra densitat de trànsit és la més alta d'Espanya en el sentit que la mitjana es troba en 3.183 i nosaltres estam en 5.103.

I ara diré un tema que voldria explicar perquè s'entengui. A partir de l'any 84, Espanya va viure un procés de transferències a les autonomies quant a carreteres, el procés va ser obert a totes les regions i quedaren constituïts dos blocs, un bloc que era Navarra, País Basc, Canàries i Balears, on aquestes autonomies actuaven en el cent per cent de carreteres; a altres regions, el Govern compartia competències en el que eren els traçats d'interès general. Atès això, jo deixaria de banda el que ha estat la visió del País Basc i de Navarra, considerant el sistema de finançament quant a concert, quant a quota, i l'herència beneficiosa d'una gestió en carreteres molt positiva durant molts anys. Centraré el tema en Canàries i Balears.

Vegem el que ha estat la inversió de l'Estat durant aquests anys que van del 84 al 93 pel que fa als traçats regionals. L'Estat ha gastat -del 85 al 93- 2 bilions, 120 milions de pessetes en el que són traçats d'interès general a regions espanyoles. Jo vull dir, a títol d'exemple, que Cantàbria que és una regió que té el 80% de la població de les Balears, en aquests anys ha rebut d'inversió 78.693 milions de pessetes; una regió com Múrcia que té exactament 300.000 habitants més que nosaltres, n'ha rebuts 91.000; Astúries que té una població de 400.000 persones més que nosaltres n'ha rebuts 99.000; Aragó que dobla Balears en població, n'ha rebuts 97.000. I ara jo dic, quina ha estat la compensació reconeguda per dues vegades que ha tengut Balears en aquests anys respecte d'un element de distorsió que va néixer l'any 81 respecte de no aportació d'inversió nova al sistema? Mirin, comparant aquestes xifres, Balears ha rebut en conjunt, com a compensació a un fet pernicios, a un fet no previst, ha rebut la quantitat de 6.100 milions de pessetes, enfront de xifres com 78.000, 91.000, 99.000; no vull parlar d'inversions com la d'Andalusia, 480.000 milions de pessetes.

Donaré ara unes dades que un senyor com el Sr. Josep Alfonso, que és un magnífic tècnic pressupostari, i un senyor com el Sr. Triay que és un bon gestor en tema d'obra pública, ho entendran molt aviat. Jo diria quina situació real del Govern balear en el tema de carreteres, a 31 de desembre de l'any 93. Els números són molt simples i qui ho vulgui entendrà, ho podrà entendre. És a dir, el Govern balear a 31 de desembre del 93, ha reconegut obligacions d'inversió nova en carreteres per import de 21.000 milions de pessetes, en aquesta data el Govern balear ha reconegut drets contra l'Estat per inversió nova en carreteres per un import de 6.000. En aquest moment, el Govern balear, si ara ens aturàssim de fer res, si no féssim res nou, ni invertíssim més, ens trobaríem que hem arribat a una fase d'una duració d'obres que el Govern balear en aquests moments té obligacions a favor de tercers per expropiacions per obra en curs, per canvi de servici, per modificats, per import de 9.000 milions de pessetes. Obligacions quant a una duració d'obra per import de 9.000 milions de pessetes, l'any que ve, sense fer res tenim un pressupost necessari de 9.000 milions de pessetes.

Per altra banda, el Govern avui en dia suporta un endeutament de 14.000 milions de pessetes provocat per un dèficit de finançament quant a carreteres. El Govern té, en base a una magnífica gestió financera d'Economia i Hisenda, suporta de l'ordre de 1.400 milions anuals només en cost financer, no principal, respecte de carreteres.

Dit això, voldria dir el següent, per exemple en el tema de l'aigua, al final el resultat ha estat molt bo, he aconseguit un suport de certes persones de molts de grups polítics que s'ha traduït en una inversió substantiva a Balears, no només en aigua de proveïment, sinó també de depuració. Estam a punt de firmar un conveni per import de 7.000 milions de pessetes. Estic més que content, podem arribar a 22.000 milions de pessetes. Els dic el que jo pens, tant de bo aquest debat d'avui, a part de cridar l'atenció sobre si gastam bé o

si gastam malament, fes que arribàssim a una certa consciència de veure que Balears, pel que sigui, fins ara no ha tengut un bon tractament en carreteres. Jo pens que aquests anys que vénen entrem en una dinàmica de creixement constant, econòmic, que si l'administració balear no hi pot fer front, estarem en desordre en qual-sevol sentit, més que altra cosa, que aquest debat serveixi per posar en qüestió el fet de si hem estat ben o mal tractats, sense demagògies, no vull entrar aquí a fer un debat de sí hi ha hagut maltractes o no, l'Estat ens té com unes illes petites, molt riques, sense problemes, i a partir d'aquí, tal vegada nosaltres també, el Govern balear, no hem sabut manejar el nostre nivell de pressió per aconseguir el que ha aconseguit Canàries fins avui, jo n'estic content per ells i per mi, perquè sé que si ells ho han aconseguit, és de justícia que en curt temps jo també ho pugui aconseguir.

Han de pensar que Canàries ha aconseguit entrar en el sistema estatal de forma que de l'any 94 a l'any 2001 rebran 100.000 milions de pessetes. N'estic més que content, perquè això crea un precedent al qual em vull acollir i, per altra banda, hem estat regions que hem anar en paral·lel moltes vegades, no sempre en un pla de total equitat, perquè Canàries per nivell de renda podia entrar molt bé a FCI i a objectiu FEDER, objectiu 1-FEDER. Només això.

Qualsevol lector avesat al món pressupostari i al món de la hisenda pública, pressupostària, dient el que he dit, que tenim un endeutament de 14.000 milions de pessetes, que tenc obligacions a atendre cap a tercer, en aquesta data, per un import de 9.000 milions de pessetes, comprendrà que la gestió pressupostària quant a carreteres ha estat sempre per damunt de les possibilitats, creant dèficits reals i creant un desordre administratiu i de gestió pressupostària que és el que realment aboca a aquest govern a una restricció pressupostària clara. No vull entrar a repetir les xifres, pensin-s'ho, 6.000 milions de pessetes ha estat el reconeixement que ha fet l'Estat d'aquests anys, de l'any 85 al 93 respecte del plantejament que no hi hagi traçats interregionals. Jo no sé si això és just o no, el que sí sé és que jo, per desgràcia, no ser com fer-ho per tirar endavant, si avui aquí hi pogués haver un debat tranquil, serè, del qual sortíssim d'acord tots els grups polítics, ens serviria a nosaltres davant l'Estat per fer una oposició conjunta i intentar aconseguir el que pens que és de justícia, uns recursos que farien que Balears agafàs posició davant el futur, els competidors o quant a infraestructures. Moltes gràcies.

(El Sr. Vice-president segon substitueix el Sr. Vice-president primer en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Pel Grup Parlamentari MIXT, té la paraula el diputat Sr. Pascual.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. La veritat és que estic bastant atònit d'aquesta interpel·lació, perquè la Sra. Barceló ha parlat de pomes, i el conseller crec que li ha contestat amb peres. Venc a dir que es parla d'unes coses a la interpel·lació i d'unes altres a la resposta, i jo crec que totes dues són interessants, el que passa és que no podem treure conclusions, aquest és el problema.

Pens que està molt bé l'exposició que ha fet el conseller respecte del finançament de les carreteres, aquí, en aquest parlament se n'ha parlat moltes vegades, el conseller no hi era a la legislatura passada, es va crear fins i tot una comissió de greuge comparatiu de l'Estat cap a les Illes Balears, i el tema més important era el de les carreres, és claríssim. Les xifres que ha donat només corroboren que hem tengut un tracte clarament discriminatori i encara el tenim. I jo he anotat una frase del conseller, perquè és un reconeixement, un reconeixement que ve per primera vegada des d'aquests escons, i ha dit "el Govern balear no ha sabut pressionar suficientment a Madrid perquè s'eliminàs aquest greuge", hi estic totalment d'acord. Es va firmar el pacte de finançament el 1992, que aquest pacte de finançament que el va firmar el Govern balear no cobreix ni una tercera part dels 78.000 milions de Cantàbria o dels 91.000 de Múrcia, etc.; i això ho va firmar el Govern de la Comunitat; per tant, a veure si havíem d'haver pressionat més.

A aquest parlament no ha vingut mai el Govern a demanar ajuda, a demanar acords per unanimitat d'aquest parlament per defensar les Illes Balears en matèries com la que avui estam tractant, no ha vingut aquí, ha volgut negociar tot sol, i jo pens que és una equivocació, ben igual que moltes altres, de vegades no es vol que s'aprovin mocions o proposicions no de llei aquí, que donaria el Parlament un suport almanco al Govern. No s'ha volgut fer i estam d'aquesta manera, per tant, jo estic d'acord amb el Sr. Reus que no s'ha pressionat suficientment el Govern central, i que el Govern balear no ha fet el que havia de fer per tenir els suports necessaris dins la societat balear per aconseguir l'objectiu de tenir un finançament bo per a carreteres.

Però anem al que ha dit la Sra. Barceló. La Sra. Barceló també ha parlat d'obres liquidades, que només n'hi ha de liquidades un 32% de les del 90, un 25% de les del 91, 1,4% del 92 i 0% de les del 93. No hi ha hagut una resposta a això, per part del conseller, i a posta deim que parlaven de pomes i de peres, i és important saber per què no estan liquidades, hem quedat sense saber per què. Que és que hi ha problemes en tots els projectes i no es poden liquidar? Home, jo vull suposar que dins el 92 hi pot haver encara obres en curs, algunes, però no totes, hi ha obres que en un any són acabades.

I respecte de les expropiacions, això sí que és sagnant, aquest sí que és el punt més sagnant dels tres que ha exposat la Sra. Barceló. Com pot ser que encara hi hagi expropiacions del 87 sense pagar? Com pot ser?, perquè, a més, hem

de ser conscients que els propietaris d'aquestes finques no estan d'acord amb el preu expropiatori, si hi estan d'acord i transigeixen és perquè pensen que encara els anirà millor que no discutir, però voldrien tenir la finca, és normal; i des del 87 no són capaços, un govern que és defensor de la propietat privada, de pagar les expropiacions, no són capaços de pagar les expropiacions un govern de dreta conservadora. Realment és més que preocupant, no per al Govern sinó per als propietaris que no cobren.

I, en darrer lloc diu la Sra. Barceló que s'han deixat d'invertir 6.000 milions de pessetes perquè -segons he entès, no sé si ho he entès malament- els doblers de més que vénen del pacte de finançament diu que s'haurien d'haver afegit a les inversions que es venien fent anteriorment, ha comparat l'any 90 al 93, al 90 no hi havia pacte de finançament, a l'any 93 sí, i hi ha la mateixa inversió de carreteres que a l'any 90. També crec que el Partit Socialista ha evolucionat, perquè en el passat en aquest parlament no ha estat massa mai partidari de fer grans inversions en carreteres, any rera any en els pressuposts demanaven que es llevàs inversió de carreteres per fer altres coses. Ho dic perquè crec que això és positiu, és important tenir una bona xarxa viària, si nosaltres volem tenir unes infraestructures modernes i apropiades a l'època que vivim.

I bé, haurem d'esperar la moció, a veure què feim, perquè fins ara no hem tret cap conclusió, esperem treure-les.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual. Pel Grup Parlamentari PSM i EEM, té la paraula la Sra. Vadell.

LA SRA. VADELL I FERRER:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Sra. Barceló, ja li hem dit anteriorment que hem vingut aquí una mica esperant el que digués vostè en aquesta tribuna, no sabíem massa bé a què respondria aquesta interpel·lació seva, de totes maneres volem dir que havíem repassat unes respostes que havia donat el Govern a preguntes formulades per algú del seu grup, i ens havia preocupat bastant veure la quantitat d'obres que hi ha sense recepcionar definitivament i algunes d'elles, com vostè ha dit, que daten de l'any 87. Efectivament, el Govern balear inverteix en comptagotes a les carreteres i veim que any rera any es repeteixen els pressuposts, veim aquella xifra inamovible de 3.000 milions de pessetes en inversió nova i 1.000 milions en reparacions i altres adobs de carreteres i això es repeteix any rera any.

No obstant això, veim que la part més preocupant que és allà on nosaltres havíem incidit i fins i tot hi ha

oposició no de llei presentada pel nostre grup en sentit, és en la qüestió de les expropiacions. La qüestió de les expropiacions pensam que és molt greu perquè moltíssima gent, a causa de la infraestructura i als peatges que hi ha dins les nostres illes, hi ha moltíssims de propietaris afectats i les quantitats de diners que deuen no són massa grosses, però així i tot se senten perjudicats i molt estafats perquè no estan d'acord que el Govern hagi passat per dins ca seva, moltes vegades no compta amb el que se'ls ha de xapar el bocí, i, a més a més, que no els paguen aquell bocinet seu que ha paregut que els havien llevaven un bocinet de l'ala del cor. I no només és així sinó que llavors encara tenim més de 90.000 milions de pesetes que s'han de pagar en interessos de demora. També volem fer notar que els ciutadans estan bastant farts d'haver de pagar a l'administració a cobrar, haver de tornar-hi anar, i moltes vegades es fan quilòmetres a un propietari per cobrar un bocí d'1 pesseta, com ha passat, és una anècdota.

En totes maneres, de l'explicació que ha donat el Sr. Conseller, no hem vist gent clar com s'han invertit aquells 15.000 milions de pessetes que havien de venir firmats però que varen firmar l'any 92 als acords de finançament, però no hem vist on són, hem vist, com he dit abans, repetits, que en el primer any, aquells 3.000 milions de pessetes, i no hem vist escoltar o no hem sabut entendre com anaven o com no anaven anat distribuïts, i si és que s'havia invertit qualche cosa.

a. Barceló, esperarem la moció que presentarà, creim que no farem d'esperar un parell de mesos, per això ens estem ocupant del tema amb molta atenció i veurem si li podem donar suport. Moltes gràcies.

L SR. PRESIDENT:

gràcies, Sra. Vadell. Pel Grup Parlamentari PP-UM, té el plaer de rebre a la tribuna el Sr. González i Ortea.

L SR. GONZÁLEZ I ORTEA:

gràcies, Sr. Presidente. Señoras y señores diputados. Sr. Conseller de Obras Públicas, resulta curioso, pero son las cosas de las carreteras, que yo tenga que salir aquí a hablar de inversiones de carreteras con usted y poco más le puedo decir de lo que le digo a veces en la soledad de los despachos, poco más le puedo decirle porque creo que es la verdad y, por consiguiente, con la verdad creo que tenemos que ir a todas partes. El grupo me ha encargado que me dirija a usted en esta interpelación y así lo hago.

La insuficiencia financiera, absoluta, Sr. Conseller, absoluta, lo que ha hablado de eso y a nuestro juicio es absoluta. Yo creo que como muestra basta un botón, y no voy a decir que es un nuevo porque todavía ayer en los medios de comunicación su director general de Obras Públicas escribió un artículo en el que creo que ponía el dedo en la llaga y perfectamente de manifiesto la situación. La red de interés general del Estado, 20.000 kilómetros en números redondos en toda

España, en la península, toda ella, consume este año en los presupuestos generales del Estado, algo más de 20 millones de pesetas/kilómetro, algo más de 20 millones de pesetas/kilómetro. La red de interés de las comunidades autónomas -tengo los datos, no aquí, pero también para muestra un botón-, recientemente estuvo por aquí una representación del Gobierno de Galicia y tuve ocasión de hablar con el director general de Obras Públicas del tema de carreteras, para una red autonómica, descontada por consiguiente la parte de red de la que se encarga el Estado, una red autonómica de 4.000 kilómetros, es decir, escasamente tres veces la nuestra, un poco menor, la nuestra en conjunto, la de las Islas Baleares, tenía un presupuesto, también este año, de más de 32.000 millones de pesetas, eso da 8 millones de pesetas por el kilómetro. Es decir, aquellos kilómetros de la red de mayor trascendencia y de mayor tráfico, de mayores necesidades de capacidad, de seguridad, de comodidad y, en definitiva, de mayor demanda tienen asignados 20 millones de pesetas por kilómetro, aquellos otros tramos de menor entidad, de menor tráfico y de menores necesidades, 8 millones largos de pesetas por kilómetro. En nuestra comunidad apenas llegamos a 3 millones de pesetas por kilómetro. Yo creo que eso hace gracia de dar más detalles sobre el tema de inversiones. El tema de inversiones en carreteras, la financiación de nuestras carreteras requiere rápidamente soluciones.

Yo pondría también un ejemplo claro que también me he puesto a usted, hace poco me llegó una de las últimas revistas especializadas en temas de carreteras, y en la portada venía una fotografía extraordinariamente interesante, se veía un viaducto fantástico, de más de 2.000 metros, de más de 2 kilómetros, con seis carriles, el viaducto de Bunyol, que hoy está en servicio en la nacional 3, en la carretera de Madrid-Valencia, y se veía al fondo del viaducto este que todavía entonces estaba en construcción -en el momento de tomar la fotografía- se veía una carretera, la nacional 3, entonces la única en servicio, con un carril lento. El tráfico en esa carretera y en ese tramo es de unos 15.000 vehículos diarios, exactamente o aproximadamente el tráfico que hoy hay entre Palma y Manacor. En el mejor de los casos, nuestras próximas inversiones permitirán llegar a tener un tercer carril en la carretera de Palma-Manacor, es decir lo que ya ha sido sustituido, está en este momento en servicio, por un viaducto que ha costado varios miles de millones de pesetas, y no es, ni muchísimo menos, que pretenda hacer viaductos en la carretera de Palma-Manacor de esa envergadura porque lógicamente no es en eso en lo que tenemos que gastar los miles de millones de pesetas. No es en absoluto en eso, pueden estar ustedes tranquilos en cuanto, por lo menos, la opinión de nuestro grupo, pero creo también que es bastante gráfico el ejemplo.

Inercia inversora. Se ha hablado en esta tribuna y en esta interpelación de un cierto retraso, tanto en la liquidación de las obras como en la expropiación, y a propó-

sito de eso yo quisiera decir algo, cuando entré en el Ministerio de Obras Públicas, como funcionario entonces del MO-PU, ahora MOPTMA, se me dijo que una obra desde que nacía, desde que se concebía su proyecto hasta que se liquidaba necesitaba un mínimo de doce años, un mínimo de doce años, yo creo que las cosas han avanzado y que ahora ya no son doce años, pero pocos menos, pocos menos porque en el departamento de Carreteras puedo decir y demostrar, si es que se me pide, que obran expedientes sin liquidar anteriores al año 1984, expedientes correspondientes al entonces ministerio de Obras Públicas y Urbanismo, y no porque la gestión del ministerio fuera muy mala, sino por la inercia misma de las obras que requieren todo ese tiempo. Y un último apunte en cuanto a las expropiaciones, la Ley de expropiaciones para el tema de carreteras es cierto que a mi juicio peca de una cierta injusticia en cuanto a los propietarios, peca de una cierta injusticia, es una ley que yo creo que ha dado muy buenos resultados en general, es del año 54, que ha permitido hacer y desarrollar planes de carreteras importantes en todo el país, pero efectivamente adolece de una cierta injusticia. La Ley de expropiación paga en principio por la ocupación de los terrenos, que es lo que se hace en una primera fase, hace que se pague a los propietarios una parte muy pequeña, una parte en ocasiones verdaderamente ridícula, absolutamente ridícula, y solamente de la benevolencia de la administración pueden autorizarse unos pagos mayores fundamentalmente por indemnizaciones por algunos edificios, cercas, instalaciones de regadío o instalaciones y servicios en general que contengan las fincas, permite hacerlo pero, insisto, no obliga a hacerlo; la única obligación que hay para ocupar una finca previa a la ejecución de una obra pública que haya sido declarada de urgencia, requiere, como digo, el pago de una cantidad muy pequeña, en ocasiones -insisto- verdaderamente ridícula, una cantidad puramente simbólica; y la propia obra exige que no se cierre la operación y que no se cierre el justiprecio hasta que la obra esté completamente concluida, puesto que una obra concretamente de carreteras, una obra de este tipo, pasa lo mismo con otro tipo de obras públicas, con canales, con presas, etc., tiene modificaciones hasta el último momento, modificaciones aparentemente muy pequeñas a la hora del proyecto, pero que pueden llegar a tener una importancia grande para el propietario afectado o el propietario que se ve expropiado.

Como digo, entonces no se puede entrar en la fase de justiprecio hasta que la obra no está total y absolutamente definida, y se sabe exactamente los bienes que deben expropiarse. A continuación y a partir de eso, si no hay un mutuo acuerdo que lógicamente cualquier administración sería trata de llegar, al menos en la mayor parte de los casos, a ese mutuo acuerdo, y eso requiere también tiempo, conversaciones con los propietarios, etc., a partir de ese momento, si no se llega a un acuerdo, el propietario tiene abierta la vía de los jurados de expropiación ...

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. González i Ortea, per favor.

EL SR. GONZÁLEZ I ORTEA:

Sí, acabo enseguida, Sr. Presidente.

... abierta esa vía de los jurados de expropiación que a su vez retrasan notablemente la decisión definitiva sobre lo que hay que pagar por la expropiación, y sobre esa decisión definitiva a nivel, digamos, administrativo, con la decisión que toma el jurado provincial de expropiación, queda abierta, en caso de que o la administración o el expropiado no estén de acuerdo, la vía contenciosa, que es igualmente larga, y eso hace que efectivamente muchos años después de que físicamente se hayan ocupado los terrenos, el propietario se vea finalmente compensado justamente de acuerdo con las decisiones del Tribunal Supremo, en su caso. Y ello hace también que los expedientes de intereses se eleven a cantidades importantes, porque la ley sí que contempla que a partir de los seis meses de la ocupación, empiecen a contar los intereses.

Por consiguiente, ésta es la explicación de la situación de las expropiaciones y tengo entendido, y me parece razonable, que el Gobierno de la nación piensa, o el Parlamento, modificar esta ley y por lo que a mí afecta quiero decir que estoy completamente de acuerdo en que deben contemplarse con mayor atención los intereses del expropiado. Nada más, muchas gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. González i Ortea. Torn de rèplica, Sra. Barceló, té la paraula.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

Sr. President. Senyores diputades, senyors diputats. El títol era molt clar, Sr. Conseller, execució del programa d'inversions en carreteres, veníem a parlar d'execució del programa d'inversions, per tant, no era exactament el tema que vostè ha contestat després d'haver escoltat tota la intervenció, si és que l'ha escoltada, però evidentment crec que en absolut no ha contestat cap dels punts que es plantejaven, sobretot del títol, execució del programa d'inversions.

Però és clar, executar és una competència pròpia del Govern, executar és una única responsabilitat que té el Govern, i vostès estan poc avesats a assumir responsabilitats, segons es veu. Pacten un acord de finançament l'any 92 amb el Govern de l'Estat, quina credibilitat pot tenir vostè, Sr. Conseller, en representació d'un govern, quina credibilitat pot tenir en demanar finançament quan és incapaç de justificar aquí, després de demanar-li on han anat a parar els doblers que havien de venir per corregir el dèficit d'inversions d'infraestructures que han vingut l'any 92, l'any 93 i l'any 94 i que pugen a 6.803.000 milions de pessetes? Quina credibilitat té

stè quan és incapaç d'invertir en tres anys 6.800 milions pessetes més dels que normalment s'invertien? Si vostè uí no és capaç d'explicar açò, té molt poc pes que se li ni suport aquí per a qualsevol cosa; vostè ha de venir uí a demostrar i contestar el que se li planteja des de posició, si no, com pot demanar?, quina credibilitat té? ip ni una.

L'execució del programa d'inversions en matèria de carreteres evidentment queda sense resposta, queden sense resposta els fets que les obres, els nivells d'execució són vertaderament alarmants, que arribam a un 33% de l'any 90, omptat el març del 94, que de les obres pressupostades any 91, tan just s'han executat un 25,5% i de l'any 92, un 4%. Aquesta és la realitat de la feina de la Conselleria Obres Públiques en matèria de carreteres, no és una altra, evidentment no em valen les explicacions de qui és el cap del departament de Carreteres, i no contesta el Sr. Conseller.

El Sr. Conseller s'estima més parlar, no parlar dels dolers que deuen en expropiacions, 770 milions d'obres només iniciades el 1987 que encara es deuen; i interessos de demora atats en un any, 9 milions de pessetes. Clar, de tot açò no n volen parlar i volen parlar de discriminació. Jo també vull introduir un tema, aquí, si hem de parlar de discriminació, er què no parlam de discriminació del Govern d'aquestes les respecte de les inversions en carreteres a les illes meors? També és un tema que tenim. 1992, Mallorca el 92,4% e les inversions, Menorca, 4,7, Eivissa i Formentera, 2,8; erò açò s'agreuja; el 1993, 96% a Mallorca, 1,7 a Menorca, ,8 a Eivissa i Formentera. Són les xifres de la discriminació ue aquí també el conseller d'Obres Públiques és capaç l'executar en un pressupost. Podem parlar de moltes discriminacions.

D'entrada el que li demanàvem al Sr. Conseller es que lonés resposta a per què es donen els dèficits en l'execució del programa d'inversions al departament de Carreteres pel ue fa referència a expedients acabats, tants per cent de pressupost executat des de l'any 90, per què les expropiacions arriben a aquests nivells de realitat que són vertaderament impresentables respecte dels administrats afectats, i, evidentment, demanàvem per què no s'havien executat les nversions previstes. Si el conseller és incapaç de rallar d'açò, i després en la seva pràctica també és capaç d'actuar els seus anteriors, com a mínims, i vostè, per tant, com a responsable, també és capaç d'actuar amb la discriminació respecte de les altres illes, i no és capaç aquí de contestar absolutament a res, vertaderament, Sr. Conseller, el diàleg aquí es fa molt difícil. Per tant, si hem d'esperar les seves explicacions, una vegada més ens hem quedat sense. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Barceló. Sr. Conseller, pel torn de contrarèplica, té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES I ORDENACIÓ DEL TERRITORI (Bartomeu Reus i Beltran):

Sr. President, senyores i senyors diputats. Sra. Barceló, agafi paper i llapis, per favor, perquè si no ja ..., apunti. L'any 86 vàrem rebre de l'Estat 850 milions de pessetes, en pagàrem 1.689; l'any 87 en rebérem 850 més, en pagàrem 2.316; l'any 88, en rebérem 850, en vàrem pagar 2.482; l'any 89 en rebérem 485, en pagàrem 4.293; l'any 90 no vàrem rebre res de l'Estat i pagàrem 3.771 milions de pessetes; l'any 91 no rebérem res i vàrem pagar 5.513 milions de pessetes; l'any 92 vàrem rebre 966 milions de pessetes, perquè això és el conveni dels 15.000 o 13.000 perquè són dues bandes, al 92 vàrem rebre 966 milions i en pagàrem 4.676; el 93 en rebrem 2.100 -encara no els hem rebut tots- i n'haurérem pagat 3.082. Resums generals -prengui nota: duim pagats 21.000 milions de pessetes i n'hem rebuts 6.000, en devem 14.000 i això ens implica un problema financer de l'ordre de 1.400 anuals.

Si això, senyora meva, no és explicar les coses clares, és que vostè té ..., bé no vull dir res més.

Retorn al que inicialment explicava, tant de bo aquests debats poguessin ser productius i no tant de renyar-nos o insultar-nos, jo reconec que més difícil i discutir amb la Sra. Barceló perquè m'altera un poc, sempre és tot tan dur, tan negatiu, és una pena, jo els diria que s'haver aconseguit, no sé com, amb l'ajuda de tots els representants dels grups parlamentaris, que el Govern balear hagués pogut entrar en el finançament estatal, haguéssim rebut de l'any 84 o 85 a l'any 92, 93, perdó, la quantitat de 51.000 milions de pessetes, just aplicant el percentatge del 2,5 que és el percentatge de població de dret, no assistida, de dret, que és menor, o volum d'inversió pública estatal. Repetesc, tant de bo pogués convèncer, ja sé que hi ha gent a qui puc convèncer a títol particular, però com a grup és impossible, per veure com ho podríem fer, de cara al pròxim quinquenni, perquè jo en aquests moments reconec que el mes de desembre que vàrem estar a punt d'aconseguir que el Govern central fes regulació expressa per aconseguir fer (...) a Balears no ho vàrem aconseguir, ara pens que ja hem d'esperar quasi quasi el quinquenni 97 que no ens passi el 97 que ens trobem com estam ara, aguantant un gran dèficit pressupostari motivat per una mala -si vostès volen dir-ho així- gestió, negociació amb Madrid.

Jo deman suport perquè el meu problema és que en aquests moments he de fer front a un munt de pagaments que no puc resoldre, no puc tancar obres perquè no tenc doblers, senyora meva, si vostè sapigués què és una obra pública ho entendria, no ho entén, no sap el que és, i a partir d'aquí també he de dir que estic molt empegueït, molts de dies, davant expropiats a ui no puc pagar. He de menester més doblers, és ridícul que es

digui que no hem gastat el que tenim, estam molt endeutats pagant carreteres, i a partir d'aquí la gent que estimi un poc "lo nostro", que tengui la bondat d'actuar conjuntament amb nosaltres, jo m'abocaré a aquest tema i durant el temps que ens quedi de govern serà un cavall de batalla. Si vostès m'ajuden, moltíssimes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller.

III.1) Proposició no de llei RGE núm. 984/94, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a declaració de bé d'interès cultural dels cafès antics de les Illes Balears.

EL SR. PRESIDENT:

Abans de passar a la segona interpel·lació, volia fer una proposta al ple, en el sentit de modificar l'ordre del dia d'avui, per tal que la Proposició no de llei 984 del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a declaració de bé d'interès cultural dels cafès antics de les Illes Balears, a petició del grup proponent, en lloc de veure's avui es ves demà. Es pot considerar aprovada per assentiment aquesta proposta de modificació? Queda, idò, aprovada per assentiment.

II.2) Interpel·lació RGE núm. 1777/94, presentada pel Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a política del Govern en matèria de transferències corrents, de capital i inversions reals de la Presidència i Vice-presidència del Govern.

EL SR. PRESIDENT:

I passam a la segona interpel·lació, que és la 1777, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a política del Govern en matèria de transferències corrents, de capital i inversions reals de la Presidència i Vice-presidència del Govern. Té la paraula pel grup interpel·lant el Sr. Orfila,

EL SR. ORFILA I PONS:

Sr. President, senyores i senyors diputats, Una de les funcions dels parlamentaris, principalment dels que estam a l'oposició consisteix en el control de les actuacions del Govern, fer un seguiment constant del nivell de compliment dels objectius que el Govern s'ha marcat, fiscalitzar la utilització dels doblers públics, vetllar perquè a l'actuació del Govern no s'hi trobin elements afavoridors d'interessos particulars, actituds de discriminació i que la prioritització de la despesa tengui en compte la rendibilitat social com a objectiu preferent.

I després d'estudiar amb detall les despeses fetes per la Presidència del Govern l'any passat, hem volgut presentar aquesta interpel·lació des del convenciment que és necessari canviar la política respecte de les transferències corrents, les de capital i les pròpies inversions afectes al pressupost de la

Presidència. S'ha de canviar, perquè de l'anàlisi de la documentació que ens ha remès el Govern, el Grup Parlamentari del PSM i EEM deduïm que no existeix cap criteri establert per regular aquestes despeses i que l'única política que s'aplica des de la Presidència és la política de la repartidora, tenim un calaix de sastre on tot hi té cabuda, d'on es poden treure fons mentre en quedin que poden servir per tapar qualsevol forat i per solucionar les mil i una situacions que vostès, senyores i senyors diputats, es puguin imaginar i amb les quals mai, mai trobaran vostès cap criteri que permeti entreveure l'existència d'un objectiu polític d'una altra política que no sigui aquella que he anomenat com la política de la repartidora.

Escollin, senyores i senyors diputats, senyors del Govern i senyora, i jutgin si és o no certa la meua afirmació. No creuen, per exemple, que seria molt més lògic que els ajuts destinats a *padres y amigos de sordos*, 100.000 pessetes i a la *Asociación cultural de sordos, sección deportiva*, 87.500 estiguessin situats dins els pressuposts d'acció social?, amb tots els respectes cap a les associacions de *padres y amigos de sordos* i de les seves seccions esportives. No creu, per exemple, Sr. Conseller d'Economia i Hisenda que és poc lògic que entre els ajuts puntuals concedits per la Presidència s'hi trobi una aportació de 250.000 pessetes destinades a adquirir un vehicle per a l'ajuntament de Manacor? Són ajuts, em deia la setmana passada la vice-presidenta, de caràcter social i assistencial, i jo em deman, amb quina situació de desastre es devia trobar un ajuntament del de la categoria del de Manacor, amb un pressupost de més de 1.500 milions de pessetes com per ser susceptible de rebre una subvenció de 250.000 per comprar un vehicle.

Quina creuen que ha estat la causa que d'entre les devuit associacions de veïns que varen rebre subvencions de la Presidència, no se n'hi trobés cap de Menorca o d'Eivissa i Formentera? Desinformació, desídia de les associacions d'aquelles illes a l'hora de demanar?, pot ser són associacions riques aquelles i les pobres, les necessitades són totes a Mallorca? Quina informació es va donar?

Mirin, senyores i senyors diputats, el nostre grup havia sospitat sempre l'existència d'un lligam -lligam ideològic, clar- entre el Govern i certa entitat religiosa-política; els mateixos eslògans electorals i preelectorals del Govern sempre relacionats amb la imatge del camí -camino, per entendre'ns-, "fent camí", "camí de progrés", ens reforçàvem la creença que era així, però quan discutíem el Pla de reindustrialització, a un diputat menorquí del PP, que no anomenaré per allò de les al·lusions, se li va escapar en un vertader lapsus freudià que la política industrial del Govern era demòcrata cristiana. I ja el convenciment es va fer quasi total.

Ara investigam les subvencions que concedeix la Presidència i descobrim la vertadera importància de la

trama, quins criteris deuen haver fet possible que la Presidència hagi concedit subvencions a les parròquies de La Transfiguració d'Artà, Verge del Carme, Son Carrió i Mare de Déu de Montserrat, i no a unes altres?, quina era la situació que feia necessari que el Govern hagués d'actuar en aquestes parròquies de manera inexcusable i urgent, pot ser en aplicació d'aquell al·legat evangèlic de donar al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu el que és de Déu? Qualsevol de les parròquies de les nostres illes, fins i tot aquelles que estan més prop de les idees de la teologia de l'alliberació podran, a partir d'ara, rebre els ajuts del Govern, i les altres confessions religioses? S'ha divulgat aquesta possibilitat, però aquest govern, la Presidència no sols ha actuat ajudant determinades parròquies, sinó que fent una passa més enllà ha subvencionat processons, romeries, festes de la beateta i, fins i tot, en la relació de subvencions, hi figura el trasllat de les despulles del Cardenal amb un ajut de 300.000 pessetes. És clar que la vice-presidenta, amb una sensibilitat ecumènica que l'honora, va sortir-ne al pas amb la seva compareixença a comissió, per afirmar que no obstant açò i amb fons destinats a les cases regionals, també s'havia subvencionat un centre islàmic musulmà, del qual -els ho he de confessar- no he estat capaç de trobar-ne el rastre dins la relació remesa pel Govern.

Enfora de mi qualsevol actitud que pogués semblar ofensiva cap a les creences de ningú ni cap a la seva pràctica, però és que si fins i tot partim de la necessitat de subvencionar aquestes manifestacions religioses, han d'entendre vostès que té molt poca justificació que sols s'ajudin les processons, romeries i festes de la beateta celebrades a Mallorca, com han d'entendre que al moment que vaig denunciar aquest fet a través dels mitjans de comunicació de l'illa de Menorca, es va armar un ciri -i mai tan adequada l'expressió- entre els organitzadors d'aquesta classe d'actes a aquella illa; però no hi ha més cera que la que crema i el fet és que els de les illes mal anomenades menors es varen adonar massa tard que, tot i que la processó era llarga, el seu ciri continuaria sent curt.

Però els he de confessar que la despesa que més em va cridar l'atenció va ser la referida als 15 milions destinats a l'exterminació de la formiga blanca del convent d'unes religioses franciscanes. Ja estava disposat a denunciar el Govern davant el GOB, i és que açò de l'extermi, encara que sigui de formigues, sempre em va esgarrifar, em posa la pell de gallina, a més a més, per quin motiu sols volien exterminar les blanques, em demanava, estam davant un nou cas de xenofòbia? Arribat a aquest punt, he de fer un públic reconeixement que aquesta exterminació es va donar davant una situació de vertadera necessitat, que no som jo qui ha d'explicar, però de la qual he rebut tot tipus de dades del mateix president del Govern. No parlarem més de formigues, per tant.

Em poden explicar, no obstant, com rebanyetes es troba entre les subvencions de la Presidència un ajut a la fira agrícola de Santa Eugènia per valor de 500.000 pessetes? No troben que corren el perill que el conseller d'Agricultura els denunciï per intrusisme, per trepitjar-li el seu propi terreny? Té cap particularitat la fira de Santa Eugènia que hagi de ser

subvencionada des de la Presidència en tost de fer-ho des d'on seria més lògic, des d'Agricultura? No és cert que en realitat el que va succeir és que la Conselleria d'Agricultura concedia ajuts molt esquivats i que des d'aquell ajuntament varen optar per acudir al calaix de sastre, a la repartidora, és a dir, a la Presidència que estava millor dotada? Comparin, sinó, senyores i senyors diputats, fira de Sineu, 50.000 pessetes provinents d'Agricultura, però Santa Eugènia ens ha mostrat el camí i poden ben creure que a partir d'enguany, les fires municipals, siguin agrícoles o ramaderes, no hi ha cap por que es dirigeixin en demanda d'ajut al Sr. Morey que respon amb quantitats miserables, a la soca, al president, i que talli la cinta qui vulgui.

Què deu pensar el conseller de Cultura, Educació i Esports quan comprova -ho sabia, Sr. Conseller, que des de la Presidència se subvencionen cursos de natació, 200.000 pessetes, organitzats per associacions de pares d'alumnes, o actes culturals i activitats extraescolars de diferents col·legis de les Illes, però, per quin motiu aquests col·legis i no uns altres, per quin motiu els cursos de natació i no uns d'atletisme, de tennis o de ping-pong, quin és el sentit dels ajuts atorgats a Bunyola i Palmanyola, 200.000 i 100.000 respectivament, per celebrar les festes patronals?, tots els pobles hi podran accedir a partir d'ara? Quin és el sentit que sigui la Presidència qui subvencioni l'equipament del club de futbol de Santa Eugènia, la celebració de la nit d'esport d'Inca i fins i tot els concursos de canaris? No seria més lògic fer-ho des de la conselleria responsable de l'àrea d'Esports? Entenen ara el motiu del nostre qualificatiu de repartidora? Entenen el motiu de la nostra interpel·lació?

Els principis d'igualtat d'oportunitats, la lliure concurrència no es veuen poc malmesos amb aquesta política de la subvenció puntual i sense criteris? No troben que és lògic que hi hagi qui pensa que és el clientelisme el comú denominador d'aquesta política? Perquè, ho poden ben creure, si es divulguen aquestes possibilitats, l'any que ve ja n'hi poden posar de milions a les partides de la Presidència, que no hi ha cap por que els bastin per cobrir les demandes per a subvencions per festes patronals, processons i romeries, festes de la beateta, obres a les mil i una parròquies, cursos de natació, de canaris i, fins i tot, algun justificadíssim cas d'exterminació de formigues blanques.

I què en podem dir de les inversions reals fetes des de la Presidència? Les inversions, l'orgull del Govern. Qui no es recorda de l'autocomplaença del conseller d'Hisenda afirmant -amb to rotund, sempre- que els pressuposts de la Comunitat són essencialment inversors? Però estudiem breument les inversions fetes el 93. A la relació hi trobam de tot i molt, des de 350 milions per a la compra de Mondragó fins els 154 per a l'edifici d'Agricultura, passant per una taula buc que devia ser de teca massissa veient el preu que ens ha costat,

458.000 pessetes, fins arribar a despeses que sols una imaginació desbocada s'atreviria a qualificar d'inversions reals; contracte coordinador tècnic, 914.000 pessetes; contracte a una altra persona per tres mesos, 531.000; un altre contracte, 556.000; un altre contracte més, 556.000. Així que no incrementàvem el capítol 1? Ara ho entenem, contractacions de personal dins el capítol 6, quin desastre, en volen més?

Inversió feta al forn-pastisseria S'Arraval, 9.991 pessetes invertides en barres de pa, i 10.600 pessetes invertides a un altre forn, també en barres de pa, quina barra!, o volen que parlem de la inversió real en un curs de criminologia?, 500.000 pessetes. no s'hi van posar per poc, devien descobrir almenys qui era l'assassí. Hem de parlar de les 15.000 pessetes d'inversió en pastes de te? O de les 79.500 invertides en un còctel? Bitllets d'avió, lloguer d'autocars, organització de cursos, despeses de publicitat, muntatge d'exposicions, ràdio cassettes i fins i tot la tornada d'uns emigrants de la CAIB. De tot i molt, senyores i senyors diputats, i perquè no hi faltés res, he trobat fins i tot la compra d'una cadira -una bona cadira, 32.329 pessetes- a un tal Roldan.

(Rialles)

Clar que tot té una explicació, jo la vaig descobrir estudiant minuciosament la documentació remesa -i acab, Sr. President. Ho diu ben clar a l'encapçalament de la relació d'inversions, no són inversions reals tal com jo m'imaginava, no són inversions reals, són inversions reials, reials, de rei, i així figura a aquesta documentació. Quin lapsus més significatiu el seu, i davant aquestes inversions, realment dignes d'un rei, què podem fer, podem demanar explicacions a un rei per quatre miserables barres de pa, unes pastes de te, un còctel, un curs de criminologia i quatre bestiesetes més? No seria, pot ser, un crim de lesa majestat? Quins equilibris no hauré de fer, Déu meu, per redactar una moció que sigui respectuosa amb tanta reialesa!

Entenen ara les raons d'aquesta interpel·lació? No troben que respon a causes ben reals -reals, no reials? Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Orfila. En representació del Govern, té la paraula el conseller Sr. Matas.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Sr. Orfila, no sé què vol que li digui, perquè la seva actuació ha estat tan brillant, crec que ha tengut una actuació de teatre molt ben escenificada que quasi valdria la pena que m'assegués per no embrutar aquesta tan brillant actuació que, per una altra part, li record que l'he vista exactament igual a la comissió, jo supòs que avui la repetia cap a un altre públic, però clar, li surt tan bé perquè ja l'ha assajada, el vaig veure assajar a la comissió i va ser molt similar. Li reconec que li ha sortit molt bé.

No sé fer aquest tipus d'actuacions, vostè en això és molt superior a mi i li reconec tot el seu mèrit. Jo li sé parlar d'unes altres coses i m'ho haurà de permetre. M'haurà de permetre que intenti elevar el nivell que tal vegada no pugui ser el nivell d'una subvenció de 15.000 pessetes, però que intenti fer un esforç important de racionalitzar el que crec que vostè intenta dir amb aquesta intervenció.

Miri, per si hi ha algun dubte, punt 1, totes aquestes subvencions, supòs que no en té cap dubte, són absolutament legals, s'ajusten a la legalitat. D'acord, Sr. Orfila. Aquestes subvencions, podríem analitzar amb vostè, podríem repassar els quatre punts bàsics de subvencions que dona la Presidència i la Vice-presidència del Govern. Quatre branques fonamentals: ajudes públiques per al foment de l'associacionisme i la participació ciutadana, intervencions o ajudes de la CAIB per pal·liar desequilibris socials en aplicació dels principis de justícia, igualtat, progrés socio-econòmic entre els ciutadans de les Illes Balears, ajudes singularitzades, puntuals per a la realització d'activitats de clara rendibilitat social en favor de persones físiques i jurídiques sense ànim de lucre, ajudes d'emergència social singularitzades i ajudes al tercer món.

La veritat és que ni tan sols entraria a explicar-li quin tipus de legalitat, de principis són els que regeixen aquests tipus de subvencions, perquè crec que fins i tot això se li ha contestat qualche vegada a qualche pregunta que vostè ha fet, jo aniria més enfora. Jo discutiria si vostè té clar o si vol discutir amb mi quin és el paper tan important que vostè dona a aquesta discussió a unes subvencions tretes absolutament de context, d'un programa determinat. Jo li diria que no és just fer una anàlisi d'aquest estil entre especialistes, entre gent que intenta donar nivell i aportar dades significatives, si el que volem és fer una actuació brillant que demà surti a la premsa, no hi ha cap problema, efectivament, una subvenció de 15.000 pessetes, miri, si estam aquí per discutir 15.000 pessetes, podem plegar.

Creo que l'important, si vostè vol analitzar la política de subvencions corrents, la política de transferències de capital, és posar-ho dins un context de programació econòmica, dins un context de pressupostació, d'execució dels seus pressuposts, podem parlar dels programes que vostè vulgui, de tota la política que es fa en transferències corrents, activitat legislativa, relacions institucionals, pla regional de drogues, tots els programes que vostè pot analitzar al pressupost, d'una forma globalitzada, d'una forma científica li admetré qualsevol tipus de discussió analitzant quins són els objectius d'aquesta política i sobretot no perdent de vista, a cap moment, quin és el sentit global de l'actuació de govern.

Li poso missió de fer-li un exercici contrari, d'agafar qualsevol d'aquests altres programes, un programa d'ordenació turística, un de promoció industrial que

nen partides importants tant en subvencions corrents com en transferències de capital, i analitzar-les tretes de context, naturalment, sense una visió global. Vostè sap perfectament les funcions que quan estudiàvem allò del que havia de fer estat, aquella funció de policia, prestació de serveis, foment, les subvencions tenen sempre -recordi-ho- una contraprestació modal, i totes aquestes subvencions que vostè ha exposat quí, totes, què pugen, Sr. Orfila? Vostè que estava tan reocupat per aquesta despesa, de què em parla, Sr. Orfila?, de 2 milions de pessetes?, de 3 milions de pessetes, Sr. Orfila?, de què em parla? Vostè sap què puja el programa de transferències corrents de Presidència i Vice-presidència respecte del total del pressupost? Per què no discuteix amb mi política general de tota la labor subvencionadora a nivell quantitatiu i qualitativament important i destacable? El convidó a fer aquesta discussió.

Política d'inversions, tres quarts del mateix, les compres i els edificis igual que determinades subvencions estan localitzades per criteris purament d'adscripció funcional o orgànica de l'organització del pressupost. La inversió de l'edifici d'Agricultura tindrà relació amb un departament de contractació patrimonial. I determinades inversions, de grans i de petites, o no sé de què més, atreueixi's a treure-les de dins el context d'aquest projecte, atreueixi's a analitzar aquest projecte d'inversió immaterial, de donar coneixement a l'opinió pública del que es tracta, i tal vegada, si donam un coneixement real, guanyarem, perquè tots coneixerem molt més de què parlem. Clar, qualsevol coseta d'aquestes treta de context crec que no ens fa cap benefici.

Veig que se m'acaba el temps, ja tindrè temps de tornar i contestar, de totes maneres el convidó, si és possible i si ho és a bé, a discutir coses quantitativa i qualitativament importants en aquests programes, em tindrà a la seva disposició. Moltíssimes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Per fixar la posició, el Grup MIXT, Sr. Vidal i Juan, té la paraula.

EL SR. VIDAL I JUAN:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Realment, Sr. Orfila, realment ha tirat vostè el cap amb aquesta interpel·lació, ha tirat el cap perquè el cap és la Presidència i la Vice-presidència, i jo, contràriament al que se li ha dit no li vull criticar la manera de fer-ho, no és que em vulgui comparar a vostè, però tothom té la seva manera de matar puces, i vostè, amb la seva gràcia -per què no dir-li així?- i amb la seva manera d'exposar les coses, en sol matar bastants. Per tant, jo, amb això, hi estic completament d'acord amb vostè, perquè fins i tot d'aquesta forma es pot realitzar un control de l'executiu, i aquesta és la feina que tenim els que som a l'oposició.

De totes maneres, jo diria que vostè ha usat les armes que li són peculiars i, per tant, ben lícites i ben encertades, però

tal vegada amb el que podria estar d'acord amb altres coses que li han dit, és que no ha usat la munició adequada. I li diré per què? Indubtablement, tot el que ha dit vostè és important perquè pot evidenciar un tarannà, una manera de fer les coses, malgrat sigui, com li han dit, *peccata minuta*, per dir-ho en termes i amb una llengua que tots l'entendem; perquè, efectivament es tracta de pocs milions, sempre en termes relatius, el que vostè ha tret aquí a pesar que pot ser bastant aclaridor d'una manera d'usar els recursos, això no li ho discuteixo. Però és evident que, com li han dit, tot, tot pot ser legal, indubtablement, jo crec que vostè no ha acusat d'il·legalitat, però cal dir que no sempre el que és legal resulta just, i jo crec que, de totes maneres, i per això li he dit el de la munició equivocada, hi ha temes fins i tot tirant al cap, que són més importants i que podrien provocar un debat en una interpel·lació i moció subsegüent que podrien arribar a aquest terreny on se li ha dit i se l'ha emplaçat, perquè si no ho entenc malament "missions" vol dir alguna cosa així, dit en termes amistosos, com desafiament, no?, per parlar de més milions i del destí que s'ha donat a més milions utilitzant el que vostè ha qualificat de calaix de sastre.

Jo he cercat dins aquest calaix moltes vegades, i ho sap el Sr. Conseller d'Hisenda i Pressuposts, i després de molt de cercar i molt de cercar, d'aquest calaix han sortit molts de milions per coses perfectament legals, per obres que s'han subvencionat a altres illes, que són perfectament legal, però això no vol dir que siguin encertades ni molt manco que tinguin una prioritat que faci que s'hagin deixat de fer coses necessàries i en canvi s'han destinat molts de milions utilitzant -torn a repetir- aquest calaix de sastre al que vostè ha cercat de manera adequada però amb munició equivocada, per obres -torn a repetir- que no s'haguessin hagut de dur a terme mai havent-hi altres prioritats.

Per tant, jo no sé, vostè amb la seva peculiar -i torn a dir-ho en el sentit melioratiu- manera de matar puces, què vendrà després a la moció subsegüent i, per tant, avui no em puc pronunciar al respecte, perquè a més hauria de ser endevinador, però sí que crec que, ja que li han emplaçat, vostè hauria d'entrar al terreny on l'han volgut dur i podríem tenir un debat molt aclaridor, molt interessant i ens podria dur a unes conclusions que segurament en la forma que s'ha dut el debat fins ara avui aquí, amb la moció subsegüent no es podran recollir. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Vidal i Juan. Pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, Sr. Alfonso, té la paraula.

EL SR. ALFONSO I VILLANUEVA:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Ens trobam avui davant una, jo la definiria com una interpel·lació-

denúncia, jo crec que més que una interpel·lació és una denúncia davant una política subvencionadora i inversora de dues seccions fonamentals de la Comunitat Autònoma, que són Presidència i Vice-presidència, que vol posar de manifest i a discussió quina és la política de subvencions, d'actuacions que té la Presidència i la Vice-presidència del Govern. A mi em sap greu que per motius que no tenen res a veure amb la seva voluntat, la vice-presidenta no pugui donar complert compte d'aquesta interpel·lació, em sap greu, però no seria de més que el president, que sí és aquí -és aquí fora- no només podria donar compte i explicar, sinó, com a mínim, podria escoltar, perquè el problema és quina política té Presidència i Vice-presidència al marge de decrets, perquè els decrets del Govern indiquen una política, al marge de decrets respecte de subvencions corrents i de capital i inversions d'aquestes dues importantíssimes seccions del Govern de la Comunitat Autònoma.

Jo crec que no hem de perdre de vista, i avui segurament ho veurem al final, però ho hem vist ja en aquest parlament, que el Govern del Sr. Cañellas, el Govern del president de la Comunitat Autònoma troba que no hi ha possibilitats d'instaurar o de posar en marxa un salari social en aquesta comunitat autònoma, ho ha dit, per falta de recursos econòmics, perquè no hi ha doblers per a un salari social, recordin-ho, senyors diputats. Recordin, senyors diputats, que no hi ha doblers per posar en marxa el Tribunal de Comptes, no és molt important, només és el control financer de la Comunitat Autònoma, no és gens important després de totes les coses que hem vist, però no hi ha doblers; no hi ha doblers per posar en marxa el Síndic de Greuges, jo vull, senyors diputats, que ho recordin, però sí hi ha doblers per a altres coses que el Sr. Orfila, amb molt d'humor, perquè el tema no és gens humorístic, ha posat de manifest en aquest parlament.

Jo els faria un parell de preguntes, vostès saben, Presidència i Vice-presidència què gastaren l'any 1991 i 1992 en dinars? Ho saben? 14 milions de pessetes. 14 milions de pessetes en dinars. No hi ha doblers per al Síndic de Comptes, no hi ha doblers per al salari social, sí hi ha doblers per a 14 milions de pessetes en dinars. Vostès tenen idea de comptes no -encara que no han pogut coneixement, però que són de funcionament de Vice-presidència i de Presidència, que quan demanam els comptes no ens donen la relació-, què va gastar l'habilitada de Presidència l'any 1992? 16 milions de pessetes. Suposam que ens donaran els comptes. I en transferències corrents? 11 milions de pessetes. No hi ha doblers per a coses poc importants com el control de la Comunitat Autònoma.

Jo crec que, a part d'aquest importantíssim, i és una discussió, Sr. Matas o senyors del Govern, molt interessant, no només en els 45.000 o 50.000 milions de pessetes de pressupost de la Comunitat Autònoma, sinó en les coses de cada dia, perquè les mateixes despeses les podríem analitzar per conselleries, i tot arribarà, les analitzarem, quan la cosa estigui més calmada, quan no creguin que sigui per posar en marxa coses, no, quan sigui una anàlisi de ver, les analitzare-

m, vostès creuen que no és important, políticament parlant, que les despeses de dinars siguin de 14, 14, 18 milions de pessetes i no hi hagi 30 milions per posar en marxa el Tribunal de Comptes, el Síndic de Comptes d'aquesta comunitat? O no hi hagi 50 milions de pessetes per posar en marxa el salari d'inserció social? Vostès creuen que no és important?, que això no és política general? Això és política important d'aquesta comunitat autònoma. Això és política fonamental d'aquesta comunitat autònoma. Però hi ha molt més.

Mirin, el Govern, jo els ho vull explicar així de senzill, i el conseller de Cultura que també és molt aficionat a aquest tipus d'actuacions també ho hauria d'escoltar, en el darrer any 1992 per ajudar les associacions de veïnats de l'ajuntament de Calvià, per què serà que s'ajudava les associacions de veïnats de l'ajuntament de Calvià?, qualcú s'ho imagina? Deu ser per qualque cosa, saben que els han donat més de 2 milions de pessetes?, per a activitats culturals, no es preocupin, és per a feines, més de 2 milions de pessetes, per què deu ser? Vostès saben que hi ha tres programes com a mínim, al marge del responsable de Governació, de la Direcció General de Joventut, que donen ajudes a la joventut per valors importants? Jo recomanaria a la consellera que ho controlàs, perquè hi ha programes per Presidència i Vice-presidència que donen ajudes als clubs d'esplai, a associacions juvenils, al marge de la Direcció General de Joventut. No està ben controlat, això, això és clientelisme polític, claríssimament. Però és que hi ha molt més.

I a mi m'agrada parlar-ne seriosament, d'aquests temes. Després de molts anys vàrem aconseguir, senyors diputats, i vàrem aconseguir els grups de l'oposició, els grups que no governen, aconseguírem que s'establís una partida pressupostària pel que es diu ajudes al tercer món. Jo els voldria alliberar del que entén el Govern per ajudes al tercer món. No tenc res a dir contra l'Església, i crec que fa, a certs indrets, una feina molt important, però vostès creuran que gent com la d'Amnistia Internacional no ha rebut una pesseta d'aquest govern?, i que qui les rep són els franciscans, les germanes de la Caritat, el Sagrat Cor, la Companyia de Jesús, x, x, x? Cap organització no religiosa, cap organització civil no rep transferències, i parlem de transferències, del Govern autònom quant a ajudes al tercer món. La veritat és que no em sap greu que les rebin associacions que fan feina en aquest aspecte, però em sap molt de greu que les grans associacions que lluiten per la llibertat, pels drets humans no rebin ni un duro d'aquesta comunitat autònoma, ni una pesseta. Sr. Conseller, apunti-s'ho. Però n'hi ha més.

Vostès saben, i no és broma, ...

(El Sr. Vice-president primer substitueix el Sr. President en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Alfonso, li prec que vagi acabant.

EL SR. ALFONSO I VILLANUEVA:

Sr. President, acabaré tot d'una. Vostès saben que a part de totes les històries que hem escoltat i que no en sabem res perquè no tenim informació, nosaltres pensam que el Govern havia d'haver vingut ja a aquest parlament a informar dels contractes amb la Universitat de les Illes Balears, ja havia d'haver demanat la compareixença, ja havia d'haver demanat la documentació, ja havia d'haver informat, ben alerta, ben alerta, però vostès saben que a part d'això, processos d'informàtica, Presidència té l'any 92 més de 92 milions de pessetes, en Semagrup, en IBM, etc.? Ho saben tots? I vostès saben, com a petita cosa, que no és de política general, entenguin-me, no és gens important, gens ni una mica, i jo voldria que m'entenguessin, això no és ni una ametlla dins mil quarterades d'ametllar, no és res, però vostès saben, senyors del Govern, *(pausa)* -i perdó per aquesta interrupció- que una agrupació juvenil que es diu Noves Generacions va rebre l'any 92 mig milió de pessetes? Ho sabien? Nosaltres ens hem sorprès. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Alfonso. Pel Grup Parlamentari PP-UM, té la paraula la Sra. Salom.

LA SRA. SALOM I COLL:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Tan sols volia centrar la nostra postura respecte de la interpel·lació feta pel Sr. Orfila i fixar la postura del grup, intentant no exagerar les postures i sobretot no treure les coses de context.

Mirin, és una pràctica habitual a quasi totes les comunitats autònomes d'Espanya, tant a la de Catalunya, com a la de Madrid, com a la d'Andalusia, és una pràctica normal i habitual que a Presidència o a Vice-presidència hi hagi unes determinades partides d'ajudes puntuals, de subvencions per a temes concrets. I en aquest cas, aquestes ajudes que s'han donat des de Presidència i Vice-presidència són totalment legals, el que passa és que és molt bo de fer, aquí, davant tots els diputats, intentar treure certs temes puntuals fora de context que duen que els diputats ens posem a riure, perquè, la veritat, són temes graciosos, com el que el Govern, a través de Presidència, hagi donat ajudes per exterminar la formiga blanca, i clar, dit així fa moltes rialles, però és que resulta que hi ha qualche vegada, i ha succeït, que hi ha un convent o un edifici que té determinades particularitats arquitectòniques i culturals i ha tengut una plaga que ha intentat o que ha afectat l'estructura de l'edifici, i evidentment el Govern balear, a través de les partides corresponents, ha intentat ajudar i pal·liar o exterminar aquesta plaga de formigues.

El Govern balear i la Presidència i la Vice-presidència, tenen en concret cinc línies d'ajuts molt clares, molt determinades que són les següents; en primer lloc, s'intenten o es donen ajudes públiques per fomentar les associacions i per intentar que hi hagi una major participació ciutadana; en segon lloc, hi ha intervencions o ajudes de la Comunitat Autònoma per pal·liar desequilibris socials en aplicació dels principis de justícia, principi d'igualtat i principi de progrés socio-econòmic entre tots els ciutadans de les Illes Balears; en tercer lloc, hi ha unes altres ajudes singularitzades, puntuals per a la realització d'activitats de clara rendibilitat social en favor de persones físiques i jurídiques sense ànim de lucre; una quarta línia d'ajuts serien aquelles que són d'emergència social singularitzades; i un darrer punt són les ajudes al tercer món. En tot cas, el nostre grup vol deixar constància aquí, al Parlament, que aquestes ajudes són transparents, hi ha molta claredat i tota la informació que ha sobre aquests temes es troba a l'abast i de fet es demostra amb les informacions que tenen aquí els distints grups que hi ha total transparència en aquestes ajudes. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Salom. Pel torn de rèplica, té la paraula el Sr. Orfila.

EL SR. ORFILA I PONS:

Gràcies, Sr. President. Primera lliçó, què és una interpel·lació?, "els diputats poden interpel·lar el Govern per la seva política global o parcial", Sr. Conseller, el puc interpel·lar per una part de la política del Govern, que és el que he fet. I açò no m'obliga a parlar de la seva política global, sinó d'una determinada política, i per açò hem interpel·lant respecte de la política de transferències corrents, transferències de capital i inversions fetes des de la Presidència del Govern, i vostè, és evident que no hi vol entrar, vostè em parla d'altres coses.

M'ha proposat el Sr. Conseller que fem un esforç de racionalitat i em demana si totes les subvencions són legals, i jo li contest, són racionals, són políticament lògiques?, tenen justificació?, estan situades correctament?, són actuacions urgents de caràcter social -com deia el conseller-?, és lògic que es facin des de la Presidència del Govern? Aquí venim a parlar de política, essencialment.

Nosaltres podríem, i en to d'humor, Sr. Conseller, en to d'humor, perquè algunes de les seves actuacions fan rialles, nosaltres podríem entendre que davant situacions urgents, vertaders casos d'emergència, s'actués des de la Presidència si no es tenen a l'abast partides suficients de les conselleries, però -i perdoni que insisteixi en la broma, perquè em fan riure- urgència a l'hora de subvencionar processos i romeries i festes de la

beateta?, urgència a l'hora de subvencionar unes entitats que tenen tot el meu respecte, l'Església, que té una antiguitat de dos mil anys i l'eternitat com a plantejament de futur, urgència?, són subvencions tretes de context, com em deia el conseller, li demanam, Sr. Conseller, entra dins la urgència l'equipament d'un equip de futbol?, té aquesta rendibilitat social que vostès li volen donar?, no era el conseller de Cultura qui ho havia d'haver fet?, van tenir dificultats a l'hora de situar dins una conselleria determinada la subvenció per al concurs de canaris i varen optar per situar-la a Presidència, tal vegada per allò del canari vell?

(Rialles)

Tenia cap sentit destinar des de la Presidència 225.000 pessetes a un concurs de cançons de Nadal?, o subvencions des de la Presidència, 200.000 pessetes, per a l'exposició d'un conegut pintor menorquí, des de Presidència, per quin motiu? Sr. Conseller de Cultura, no és hora de dormir, li menegen el terreny. I l'ajut de 3 milions per crear un taller-escola de teatre, també corresponia a l'àrea de Presidència, i el conseller de Cultura, on era? I la catorzena exposició de cans, subvencionada amb 150.000 pessetes, també és competència l'exposició de cans, de Presidència?, o els festivals folklòrics o els ajuts a una coral.

Miri, Sr. Conseller, la realitat és que les partides de Presidència són una espècie de fons reservats que es poden utilitzar com vostès trobin, que permeten contentar entitats que des de les conselleries corresponents no es podrien beneficiar d'uns ajuts que estan regulats. La seva política de transferències corrents i de capital és la de la repartidora i ho cobreix tot, canaricultura, concursos de cants, diades autonòmiques de trot, parròquies diverses, processons, romeries, balls de bot, folklore i cursos de natació. La repartidora. I aquest és el sentit global de la política del Govern de què ens parlava el conseller? L'interpel respecte d'aquesta política global de subvencions, de transferències corrents, de transferències de capital dutes a terme des del màxim exponent del Govern de les Illes, des de Presidència del Govern.

No és realment una política de campanya electoral constant? I les inversions pràcticament no me n'ha parlat, vostè, conseller, ho ha pogut comprovar a l'anterior intervenció, dins el capítol 6 hi van incloure i hi han inclòs despeses que són clarament dels capítols 1 i 2, contractacions, despeses de funcionament i fins i tot alguna despesa que em sembla increïble que s'hagi pogut pagar d'aquest capítol, i aquí ja sí que tenc dubtes que sigui fins i tot correcta pressupostàriament parlant. Sr. Conseller, per molt que vostè vulgui ni són inversions les contractacions de personal, ni ho és l'organització de cursos, ni ho és l'adquisició de bitllets d'avió, ni el lloguer d'autocars, no ho és, molt menys encara, la compra de barres de pa, o pastes de te o l'organització d'un còctel. Siguin vostès més seriosos, Sr. Conseller, més rigorosos, l'exercici de la política ha de ser rigorós, i la gestió dels doblers públics molt més encara.

Sr. Conseller, continuarem parlant de la seva política de subvencions, de la seva política d'inversions, unes de més entitats que no les altres, però important totes, i no sols les de la Presidència. Avui en tenim prou a haver demostrat que els fons de la Presidència són una repartidora que funciona de forma poc racional, poc lògica, més atenta a fer clientelisme que una altra cosa. Finalment, Sr. Conseller, tenguí clar que qualsevol mal ús, i açò vol dir unes prioritats equivocades, qualsevol mal ús dels doblers públics, de qualsevol quantitat, vostè m'ha parlat, vostès es fica en anècdotes, en actuacions de 50, de 500, de milions de pessetes, qualsevol utilització, mala utilització dels doblers públics, és sempre important per als ciutadans de les Illes; les seves prioritats, Sr. Conseller, no són les nostres, la repartidora que vostès han organitzat no ens agrada ni poc, ni molt ni gens, i no. Sr. Conseller, no he parlat d'anècdotes, són, en qualsevol cas, anècdotes tan corrents a la seva política que vostès les han elevades a la categoria de principis.

Les seves prioritats -li ho he dit abans- no són les nostres i ho veurem d'aquí un moment quan vostès ens tornin a negar la necessitat de crear el salari social. Vol que parlem de quantes d'aquestes actuacions eren superflues? Vol que parlem de les altes que es mantenen des de diferents conselleries i les comparem amb les vertaderes necessitats que té aquesta comunitat autònoma? Vol que parlem de rendibilitat social? Vol que parlem d'utilització correcta dels doblers públics? Vol que parlem d'una societat, cada dia més desenganxada de la política, perquè veu com es gasten en festes, en despeses innecessàries, poc justificades, mal situades pressupostàriament fins i tot, es desenganxa de la política quan veu tot açò? Vol que parlem de tot açò, Sr. Conseller? Quan vulgui, quan vulgui, continuarem presentant interpel·lació, i ja veurà vostè la moció subsegüent on intentarem corregir la seva -per a nosaltres- política equivocada. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Orfila. Pel torn de contrarèplica, té la paraula el conseller Sr. Matas.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. No l'he volgut fer enfadar, Sr. Orfila, només el volia fer recapacitar, no el volia fer enfadar.

Miri, fent referència a vostè, jo crec que el fet d'entrar a determinades ajudes al tercer món, criteris que no tenen cap rigor de valoració de sindicatura de comptes, salari social, demostren una intenció clara de quina és l'anàlisi realitzada per presentar de forma coherent una proposta d'aquest estil. Parlar de 50 milions de salari social crec que és un absurd i és qualcú que no té ni idea de què parla. Ajuts al tercer món que es realitzen

b determinades accions, inversions en informàtica que es tinen a determinats suports que no carreguin el capítol en definitiva -insistesc, Sr. Orfila- en una part que crec és la més destacable d'aquesta interpel·lació que vostè avui.

Qualque diputat ha dit aquí, en aquest parlament, fent lo món, "transferències corrents, 11 milions de pessetes", tès sap el que representen les transferències corrents d'11 ions de pessetes respecte d'un pressupost de 46.000 milions de pessetes? L'adscripció orgànica i funcional d'una tida pressupostària és potestativa del Govern, Sr. Orfila. isidència, si no té una legislació *ad hoc* d'atorgament de vncions, es pot acollir a la general, perquè per això és Presidència.

Si em permet, aniré més enfora. Vol treure les coses de itext?, fantàstic. Vostè critica de repartidora, vostè diu e amb aquests 11 milions es fa de repartidora perquè s'han 0.000 pessetes a tal ajuntament per comprar un cotxe, i a lque moment li he sentit a dir, fins i tot, que es referia a ntaments d'uns caire polític determinat. Miri, pagaments litzats als ajuntaments, anys 92 i 93, global d'aquesta nunitat autònoma, vol que li digui quin és el primer?, ntament de Calvià, 636 milions de pessetes, podem treure coses de context, tots; segon, ajuntament d'Alcúdia, 486 lions de pessetes; ajuntament de Formentera, 302 milions pessetes; Palma, 432 milions de pessetes. Exercicis 92 i 93, ic tota la relació i estic disposat a donar-la-hi, si la vol, què tingui una idea del que és treure una cosa de context.

Vostè diu que pot només interpel·lar una part de la polí- a subvencionadora, hi estic d'acord, però li deman un rcici i molt més important que no confongui l'opinió blica, interpel·lar una part de la política subvencionadora in programa concret, Sr. Orfila, és agafar una contextua- sació determinada, vostè enganya la informació pública e no té el coneixement del que representa una política bbal subvencionadora de transferències de capital i d'inver- . Sr. Orfila, li record que aquests tipus de subvencions eixen a criteris, en certs casos d'urgència, d'interès social, ecord que vostè també té lapsus quan usa les seves ex- sions, perquè vostè és un home intel·ligent i sap de què la, a un moment de la seva intervenció ha dit que la polí- a subvencionadora del Govern era una repartidora, vostè ofon l'opinió pública amb un programa que representa un %, que va un 1%, no hi arriba, a un 1%, una dècima de la lítica subvencionadora total, en una generalització absolu- Vostès xerren d'unes despeses que no m'atrevesc a xerrar- . Aquí es xerra d'unes despeses globals de dinars, per mor de déu!, que en Roldán s'ha gastat en una setmana.

Jo crec que la discussió, i el continuu convidant, Sr. Orfi- a unes quantes coses que crec que són importants: Prime- no cometi una altra vegada l'error, si és tan amable, de ifondre la classificació econòmica de les despeses. Si no la reix, se la miri. Aquest tipus d'inversions immaterials í, a Madrid, a Catalunya, a l'Estat central, són un tipus nversions que responen a unes classificacions econòmiques

elaborades de manera homogènia a tot l'Estat, i aquest tipus d'inversions que vostè refereix està dins un expedient global que està correctament aplicat. Si vol més coneixement, estic disposat a facilitar-li. De totes maneres, jo crec que baixar d'una cosa que, miri, des del primer moment li deia que creia que no n'havíem de xerrar, d'una cosa d'una importància relativa en termes quantitativs, a xerrar d'una cosa que respon d'una facultat potestativa d'una secció pressupostària, una facultat absolutament potestativa del Govern, d'aplicar baix quina dependència orgànica es poden donar determinades subvencions. En segon lloc, crec...

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Acabí, Sr. Matas, per favor.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Sí, gràcies, President, acab tot d'una.

...crec que amb aquest tipus de despesa, el fet que es pugui demostrar des de la Presidència, des de la Vicepresidència del Govern una sensibilitat especial en determinats casos que són absolutament irrelatius, crec que és una forma distinta de governar. Crec que vostès es queden amb l'anècdota, i crec que a més per això no governen. Nosaltres crec que ens quedam amb un interès general, per damunt d'aquest interès anecdòtic, que en definitiva realment és el que ens diferencia. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Matas. Sí, Sr. Alfonso, per què em demana la paraula?

EL SR. ALFONSO I VILLANUEVA:

Sí, Sr. President, el Sr. Conseller d'una forma sistemàtica ha rebut arguments que ha emprat aquest diputat, encara que es dirigia al Sr. Orfila, que el Sr. Orfila no havia emprat; i jo voldria poder-li respondre.

EL SR. PRESIDENT:

Un moment, Sr. Alfonso, per favor. La Mesa entén que en relació a la qüestió que planteja no s'han fet més que les intervencions normals dins un debat, i en conseqüència no hi ha lloc, Sr. Alfonso, a la paraula en aquest cas.

EL SR. ALFONSO I VILLANUEVA:

Acataré la seva resolució, però vull deixar constància que el Sr. Conseller s'ha dirigit bàsicament a les meves argumentacions, encara que parlava al Sr. Orfila.

EL SR. PRESIDENT:

No hi ha lloc a la intervenció; consti en acta, no obstant això, la seva observació, Sr. Alfonso.

EL SR. ALFONSO I VILLANUEVA:

Gràcies, Sr. President

III.2) Proposició no de llei RGE núm. 1739/94, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a estudi del sector tèxtil a Eivissa.

EL SR. PRESIDENT:

Passam al tercer punt, que correspon a proposicions no de llei, on veurem la 1739, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a estudi del sector tèxtil a Eivissa. Té la paraula pel grup proposant la diputada Sra. Magaña i Alapont.

Sr. Moll, per favor, pot fer lectura de la proposició no de llei que se sotmetrà a votació?

EL SR. SECRETARI SEGON:

Sí, Sr. President.

"El Parlament de les Illes Balears acorda:

Primer: La Conselleria de Cultura, Educació i Esports, en el termini de sis mesos, elaborarà un inventari del cafès antics de les Illes Balears..."

EL SR. PRESIDENT:

No, Sr. Moll, parlam en aquest cas de la Proposició 1739, per favor.

EL SR. SECRETARI SEGON:

Ah, sí, aquesta ha estat ajornada...

EL SR. PRESIDENT:

Ha estat ajornada a demà. Faré lectura jo mateix.

"El Parlament de les Illes Balears insta el Govern de la Comunitat a elaborar un estudi del sector tèxtil de la moda a Eivissa en el termini de sis mesos, el qual serà remès al Parlament per al seu coneixement, i debat si s'escau".

Té la paraula la Sra. Magaña.

LA SRA. MAGAÑA I ALAPONT:

Gràcies, Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. Abans de començar la defensa d'aquesta proposició no de llei, voldria justificar dues qüestions. Primera és que cer-

tament no és pràctica habitual per part del Grup Socialista d'aquest parlament instar el Govern per tal que elabori estudis o treballs. Per tant això d'avui és una excepció que quedarà suficientment explicada amb la defensa dels motius de la proposició no de llei. I segona, que si aquesta proposició no de llei s'ha presentat i serà debatuda, és com a conseqüència de la llarga tasca de control parlamentari que el Grup Socialista sempre ha manifestat sobre aquest tema. No es tracta, per tant, d'una anècdota ni tampoc d'un afany de crítica destructiva per part nostra.

I ara sí, ara començaré estrictament amb la defensa dels motius pels quals considerem necessari un estudi del sector tèxtil a Eivissa, allò més conegut com a "moda Adlib". Començaré deixant enlaire moltíssimes qüestions i preguntes que mai se'ns han contestat, a pesar de les reiterades compareixences demanades per nosaltres durant aquests anys. Què és avui, 17 de maig del 1994 la moda Adlib? És una indústria consolidada, o en fase de recessió i mort? És una excusa anual per a la política de promoció turística? És una festa o el suport institucional a la feina promocional de la directora del Patronat de la Moda per tots vostès coneguda? Quantes empreses tenen seu a Eivissa i quants de treballadors viuen d'aquest sector? Quines firmes eivissenques exporten o venen moda Adlib? Quin resultat comercial produeix la promoció d'exclusius models a les televisions públiques o privades i a programes familiars com són l'"Un, Dos, Tres" o "Pasa la vida"? Es coneix l'existència de certa economia submergida, mà d'obra barata i local?

Totes aquestes qüestions que ja vàrem plantejar a una compareixença del Sr. Conseller d'Indústria el pasat mes de novembre del 1992, continuen sense obtenir resposta. I el que és encara pitjor, quan aquesta diputada i a la vegada consellera del Consell Insular d'Eivissa i Formentera sol·licita als serveis d'intervenció i d'organització del Consell Insular d'Eivissa i Formentera que li proporcionin informació sobre quines són les 14 entitats que formen part del Patronat de la Moda, la contestació del funcionari és clara: "no podem facilitar aquesta informació per ordre del Sr. President. Haurà de fer vostè una instància".

Per tant, senyores diputades, senyors diputats, Sr. Conseller d'Indústria -que no hi és-, per què vostè es va desdir del seu compromís per tal d'indagar i conèixer quin era el camp del treball del Patronat de la Moda? S'havia compromès en data d'11 de novembre davant tots els components de la Comissió d'Economia al següent, i citaré textualment les seves paraules: "Primer, tindrem una reunió amb el Patronat de la Moda. Segon, donar un nou enfocament de cara als propers exercicis pressupostaris. I tercer, reconec que ha empitjorat, i jo sóc el primer interessat en fer un parlament seriós, i per tant tal vegada sí és moment de reconsiderar que aquesta col·laboració sigui a través d'una altra via." Aquestes eren les paraules del conseller d'Indústria.

Nosaltres teníem l'esperança que el que manifestava el seller fos així, i hem deixat passar un temps prudencial de tornar intervenir sobre aquest tema. També és cert el conseller es va manifestar d'aquesta manera en aquest lament i en la Comissió d'Economia, però quan la setmansegüent va visitar l'illa d'Eivissa, immediatament es va dir de les seves paraules pronunciades en aquest parlat. En aquest temps prudencial no hi ha hagut cap novenous esdeveniments de caire social sí, Setmana de la moda amb visites turístiques a l'illa de Formentera, participació a programes de televisió que serveixen com a excusa vendre el nom d'Eivissa -ben venut sigui- i per fer tal cosa una mica d'autopromoció personal; i per contra sí hi ha hagut una manca d'unitat d'actuació del sector a la participació de certàmens de moda anuals, tan importants com la Pasarela Cibeles, on per exemple la moda espanyola, amb importants subvencions de la Xunta de Galícia, promovia en bloc; i els creadors eivissencs, per contra, ven per lliure, molts d'ells cremats de molts d'anys de vida de criteris unitaris.

Per tant, i per acabar, a l'espera de saber quina serà la conclusió dels grups, és absolutament necessària la realització d'un estudi molt detallat on l'anàlisi sigui completa i correcte amb totes les empreses i creadors, i que pugui servir per a la creació d'una futura infraestructura que ajudi la feina dels treballadors del sector, i pugui impulsar a la mateixa manera la moda d'Eivissa, que com a estil encara perdura vint anys després. Esper el seu suport. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Magaña. Passam al torn d'intervenció dels altres grups. Pel Grup Parlamentari MIXT el Sr. Vidal i Juan a paraula.

EL SR. VIDAL I JUAN:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. A l'hora de pronunciar-nos respecte a aquesta proposició no deixo del Grup Parlamentari Socialista tal vegada convengui a l'estratègia fixar-nos sobretot en el títol que figura entre parèntesis, allò que diu "Moda Adlib Eivissa"; això en primer lloc, i després passar al que es refereix a la resta del títol, "Estudi sector tèxtil a Eivissa".

Per què deim això? Simplement perquè respecte a la moda Adlib s'ha de reconèixer el gran impacte promocional que allà pels anys 60 i 70 va significar per a les Pitiüses. És clar, encertadament, que Adlib no era tan sols una moda, sinó més aviat una manera de viure, de comportar-se, reflexionant així la tolerància a través del vestir *ad libitum*, com hem dit, però sempre amb gust, i això dins un món en evolució cap a la llibertat, va fer néixer una indústria artesana de moda dins les Pitiüses que malgrat tengués una clara conivència d'indústria submergida, en poc temps es va convertir en una segona font de riquesa per a aquestes dues illes. Amb el pas del temps, però, així com passen les modes i les masses, quan fins i tot el moviment *hippie* va anar extingint-se,

el fenomen Adlib va perdre força i ressonància, o sigui empenya promocional, si bé encara en aquest aspecte de caire turístic va continuar justificant per molts d'anys que s'instituí com a manifestació o setmana Adlib, i celebrant-se mitjançant la finançació de les institucions, el Consell i el Govern balear.

No es va tenir en compte, això és veritat, que si al marge de l'aspecte de promoció turística es volia mantenir una indústria que, com hem dit abans, se situava en segon lloc de la producció de riquesa per les Pitiüses, era necessari estructurar-la, planificar-la, fer-la en definitiva competitiva, dedicar-li recursos a aquesta tasca principalment, independentment que en la vessant turística es continuàs donant suport específic a l'esmentada setmana de la moda Adlib. Avui en dia, la veritat, el que necessita vertaderament és planificar-lo, com hem dit abans, estructurar-lo, organitzar-lo, i per això ens pareix bé aquesta iniciativa parlamentària que debatem, sense perjudici, però, i això és important, que des del Consell Insular d'Eivissa es prenguin resolucions en el mateix sentit. Però això és traslladar-nos a un altre fòrum, perquè el que no seria lògic és que es deixàs tot en mans de la Conselleria d'Indústria del Govern balear, quan la responsabilitat major i directa és de la institució pitiüsa.

Per tant, tal vegada, sense despreciar que s'hagi presentat aquí, el que manca en aquesta proposició no de llei que presenta el Grup Parlamentari Socialista avui és aquesta implicació del Consell Insular d'Eivissa i Formentera en el tema, i no la implicació que ha explicat la senyora proposant, perquè és, torn a repetir, competència d'una altra institució el tema que ha exposat aquí. No, el que volem dir és que no hem d'oblidar que el Patronat de la Moda està creat, integrat dins el propi Consell pitiü, i ens agradaria que la proposta inclogués una esmena, si és possible i tots els grups ho trobassin bé, transaccional *in voce*, que suposaria intercalar després d'on diu "El Parlament de les Illes Balears insta el Govern de la Comunitat a elaborar", introduir "en col·laboració amb el Consell Insular d'Eivissa i Formentera un estudi del sector tèxtil" etcètera. Perquè aquí crec que és el cor de la qüestió.

De totes maneres nosaltres votarem favorablement aquesta proposta, perquè encara que, torn a repetir, s'ha de reconèixer, i això ho vull dir des d'aquí perquè és veritat, el gran paper promocional i fins i tot dins el sector aquest de la moda que va suposar la Setmana de la moda Adlib, no hem d'oblidar que el sector que podria haver-se seguit mantenint com una producció de riquesa realment molt important per a les nostres illes d'Eivissa i Formentera, va patir d'aquesta manca de planificació, d'estructuració, de competitivitat que ha fet que altres regions agafassin precisament la mateixa idea, i ho ha dit molt bé la Sra. Magaña, per exemple Galícia, i els sortís la feina molt bé i recollissin uns fruits que en realitat a Eivissa i a Formentera haguessin pogut

continuar mantenint. Per tant, estam d'acord amb la seva proposta, però tornam a repetir que aquesta proposició no de llei no seria res, o suposaria poc, si no va acompanyada d'una implicació directa, completament bolcada, del Consell Insular en el mateix aspecte. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Vidal i Juan. Pel Grup PSM i EEM el Sr. Orfila té la paraula.

EL SR. ORFILA I PONS:

Gràcies, Sr. President. Faré una intervenció molt breu, des de l'escó, per dir que donarem suport a aquesta proposició no de llei. Nosaltres coincidim amb la Sra. Magaña que és poc usual, també per part del nostre grup, demanar que es facin estudis per part del Govern, perquè hem defensat que està pràcticament tot estudiat, que s'han gastat doblers públics de més en aquests estudis, i que els doblers públics són gelosos i s'haurien de dedicar a qüestions més rendibles. Però ens ha convençut l'argumentació de la Sra. Magaña, i també complementada pel Sr. Vidal. Pensam que és aquest un sector que és important conèixer, possiblement perquè d'aquest estudi es trauran conclusions que hauran de condicionar la política del Govern, i d'alguna manera també la del Consell Insular. L'esmena *in voce* que presentava el Sr. Vidal segurament pot donar més consistència a la seva proposta, i nosaltres li recomanariem, Sra. Magaña, que l'accepti. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Orfila. Pel Grup PP-UM el Sr. Marí i Prats té la paraula.

EL SR. MARÍ I PRATS:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Ens trobam davant una proposició no de llei presentada pel Partit Socialista, relativa a l'estudi del sector tèxtil a Eivissa, moda Adlib Eivissa, en la qual el Parlament de les Illes Balears insta el Govern de la Comunitat a elaborar un estudi del sector tèxtil de la moda a Eivissa, en el termini de sis mesos, el qual serà remès al Parlament per al seu coneixement, i debat si s'escau.

Vull fer un poc d'història de la moda Adlib, sobretot per als que no ho coneixen, i dir que amb l'afluència del turisme en els anys 60-65 comença a Eivissa el desenvolupament d'una indústria de confecció que produirà canvis importants a la indústria de l'illa. El turisme d'Eivissa, que busca noves formes fora de les considerades convencionals, fa que els comerciants intentin satisfer aquesta demanda, desenvolupant una creativitat pròpia, oferint unes línies diferents que són realitzades amb l'ajut dels modistes de la localitat, tant pel que fa a la creació dels models prototípus com a la realització de petites sèries de fabricació. Així surt la moda Adlib.

En principi desenvolupen aquesta activitat empreses molt petites, quasi individuals, o amb l'ajut d'algun familiar o algun treballador. El titular de l'empresa és a vegades el que compra, el que ven, i fins i tot el que talla i distribueix la feina. No totes les empreses responen a l'esquema anterior; n'hi ha que tenen 5 o 6 treballadors, va creixent, i fa que això arribi a ser la segona indústria d'Eivissa. L'oferta del producte que realitza la confecció a Eivissa és molt ampla, i va dirigida a totes les peces de vestir, a les quals és essencial el factor moda. S'observa un predomini clar de les peces de vestir, i especialment dirigides als sectors més joves de la població, reivindicant conceptes com informalitat i llibertat.

La moda d'Eivissa i Formentera està regulada per la (...) pública, Patronat Insular per al foment i la promoció de la moda d'Eivissa i Formentera, està regida per una junta superior, que està integrada pel president del Consell o el conseller en qui delegui, un representant de la Conselleria d'Indústria del Govern balear, un representant de la Conselleria de Turisme del Govern balear, el conseller de Comerç i Indústria del Consell Insular, dos representants de la Cambra de Comerç, dos del Foment del Turisme, dos de la Petita i Mitjana Empresa, i sis del sector de la moda, que han de ser forçosament creadors i fabricants.

Dit tot això, i en relació a la proposició no de llei presentada pel Grup Socialista, relativa a l'elaboració d'un estudi del sector tèxtil de la moda, he de dir-li, Sra. Magaña, el següent. Les anàlisis realitzades pel Llibre Blanc d'Indústria i pel Pla de reindustrialització de les Illes Balears, que ha estat aprovat en aquesta cambra, dediquen un apartat a aquest sector i en donen una informació completa i recent. A més, hi ha un cens industrial realitzat per Foment Industrial i per l'Inpi a l'any 1992, que dóna també informació sobre tots els sectors industrials. I per últim, vull dir-li, ja que pareix que no li han donat una informació de la Conselleria de les empreses de moda Adlib que hi ha avui en dia; si no li han donat segurament és que no ho ha demanat així com ho havia de demanar; però jo els ho llegiré aquí mateix; és molt fàcil, no n'hi ha més que 15 en aquests moments. Són les següents: Maria M, Salombó, Tip Top, Juanita Díaz, Marta Raffo, Catalina Bonet, Lina Tur, Lipstick, Pepa Bonet, IBZ, Víctor, Maru García, Elena del Duero, Capricci, i Arrebató.

Dit tot això, vull dir-li que poden ser membres del Patronat totes aquelles empreses que ho sol·licitin, i a més que pertànyer-hi no té cap cost. També vull dir-li que quan hi ha alguna manifestació o alguna desfilada de moda fora d'aquí, o algun acte promocional, el Consell posa uns anuncis i pot anar-hi qualsevol empresa, que no li preguntaran si està o no en el Patronat. A més, quan surten a l'estranger tenen subvencions directes de la Conselleria d'Indústria, i tampoc no es mira si pertanyen o no al Patronat.

Per tot això, Sra. Magaña, creim que hi ha molts estudis ja, i no podem donar suport a la seva proposició no de Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Marí i Prats. Passam al torn de rèplica. La Magaña té la paraula.

LA SRA. MAGAÑA I ALAPONT:

Gràcies, Sr. President. Vull començar pel darrer, perquè el que m'ha produït més sorpresa, el senyor representant PP. Precisament al que vostè m'afirma, que hi ha empreques surten a l'estranger, el conseller d'Indústria del Govern d'aquesta comunitat autònoma, en una resposta a una pregunta per escrit, em deia que no existia constància per part de la Conselleria d'Indústria que hi hagués hagut cap exportació ni cap sortida a l'estranger per part de cap empresa del sector tèxtil d'Eivissa. Per tant jo voldria que em pòs presentat justificadament les seves afirmacions, perquè el conseller no m'ha contestat d'aquesta manera.

Però jo ara aniré part per part. Sr. Vidal, jo li accepto l'opinió, encara que no servirà de res, perquè està clar que el Partit Popular no pensa donar suport a aquesta proposició de llei. Sr. Orfila, li he d'agrair el seu suport; ens hem tès sempre en aquesta qüestió, i compartesc amb vostè que en poc no m'agrada massa el fet de demanar que es faci un estudi, perquè no és la nostra política, però pensam que aquest sector és necessari.

Jo crec, senyor del PP, que vostès no entenen ni han tès mai què defensam nosaltres respecte a la moda Adlib. La cosa seria la promoció, que està bé que es faci, promoció turística de l'illa d'Eivissa, però no té per què està plantejada per la Conselleria d'Indústria, a un sector tèxtil que encara existeix, encara que des del Patronat de la moda no es fa gaire cosa per unificar criteris i perquè es pugui posar en marxa una política seriosa; però encara existeixen empreses que hi treballen. Nosaltres parlam del sector industrial, no pensam en el sector de promoció turística. Si vostès pensen que la moda Adlib és necessària per vendre la imatge d'Eivissa per Europa o per la península, a nosaltres ens sembla molt bé, però no li diguin patronat de foment de la moda, ni la basin en gastar 21 milions de pessetes anuals en desfilades, perquè això no és fer política industrial. Per tant, reiter que vostès no entenen mai quina és la nostra proposta, que no va en contra de la promoció turística d'Eivissa, però que no es tracta de res relacionat amb el tema d'indústria. Per tant, sento molt que no donin suport a aquesta proposició no de llei, i en tot cas continuarem parlant del mateix. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Magaña. Intervencions en contrarèplica? Sí. Sr. Vidal té la paraula.

EL SR. VIDAL I JUAN:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sra. Magaña, jo crec que l'important, vostè ha dit que acceptava aquesta esmena; naturalment ja s'entén que quan ho ha rebutjat el grup majoritari, ja no té sentit. Però sí té sentit de futur. Jo li vull dir que amb l'exposició que ha fet, no és que em vulgui referir en sentit directe a l'exposició que ha fet el representant del PP, sinó per dir que ha coincidit amb el que jo he explicat sobre la importància que té aquesta manifestació de la moda Adlib, i vostè s'ha referit a un estudi del sector tèxtil. Per tant, jo el que li vull dir, que més que un estudi, que ja està fet, vostè al fòrum corresponent, al Consell Insular d'Eivissa i Formentera, ha de començar duent la proposta d'un pla de comercialització, estructuració, etcètera, que faci d'aquesta moda d'Eivissa a més d'una gran promoció turística una font de riquesa productiva, com seria si se li donàs la competitivitat que fa falta en aquests temps. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Vidal. Sr. Marí i Prats, té la paraula.

EL SR. MARÍ I PRATS:

Sra. Magaña, li vull dir que segons em consta, sí s'han subvencionat empreses d'Eivissa per fer promoció a l'exterior. Almenys això és el que m'han dit. Si a vostè el Sr. Conseller li va dir el contrari, no ho sé. Coincideix també amb el Sr. Vidal, perquè precisament a vostè que això crec que no ho havia d'haver presentat al Parlament, crec que ho havia d'haver presentat a Eivissa. Això és una cosa d'Eivissa i Formentera, el Patronat de la Moda està integrat dins el Consell d'Eivissa; i la moda d'Eivissa i Formentera crec que és molt important, no solament per la moda, sinó per la promoció turística que feim amb aquestes manifestacions Adlib, que hem passejat el nom d'Eivissa i Formentera per tota Espanya i per tota Europa. Per tant creim que és molt important, però creim que hi ha prou estudis fets, que no en necessitam cap en aquests moments. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Marí i Prats. Acabat el debat, passarem a la votació de la proposició no de llei. Sí, Sr. Marí i Calbet, per què em demana la paraula?

EL SR. MARÍ I CALBET:

Sí, gràcies, Sr. President, per al·lusions, perquè que jo sàpiga som encara el president del Consell d'Eivissa i Formentera.

EL SR. PRESIDENT:

Jo entenc, Sr. Marí, que no hi ha lloc a aquestes al·lusions. No s'ha citat la persona en concret, les al·lusions han de ser personals, no en relació al càrrec que ostenta...

EL SR. MARÍ I CALBET:

Ha dit, perdoni Sr. President, ha dit que el president del Consell havia donat unes ordres...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Marí, no està en ús de la paraula. Jo vull fer l'observació que les al·lusions han de ser personals, no en relació al càrrec que ocupa una persona. En conseqüència entenc que no hi ha lloc a aquestes al·lusions. Passam a la votació.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, poden seure.

Senyores i senyors diputats que voten en contra? Gràcies, poden seure.

Abstencions? No n'hi ha.

28 vots a favor, 30 en contra, cap abstenció. Queda rebutjada la Proposició no de llei 1739.

IV.- Debat de presa en consideració de la Proposició de llei RGE núm. 979/94, presentada pel Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a renda mínima d'inserció social.

EL SR. PRESIDENT:

I passam al quart punt, que és el debat de presa en consideració de la Proposició de llei núm. 979, presentada pel Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a renda mínima d'inserció social. Té la paraula pel grup proponent el diputat Sr. Sansó.

EL SR. SANSÓ I SERVERA:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Un dels debats encetats ja fa estona a la nostra comunitat autònoma és el que fa referència als problemes socials de la gent més necessitada. Han estat i són molts els col·lectius que s'han preocupat i treballat per aquesta problemàtica en el si dels diversos col·lectius socials, econòmics i polítics, així com en els moviments ciutadans i socials en general. Tots sabem com la crisi econòmica afecta una gran part de la societat, i sens dubte una de les manifestacions més preocupants són les bosses d'atur crònic i la marginació creixent. Són freqüents també les persones que es dirigeixen a les institucions públiques en demanda d'ajut per causes diverses, totes elles relacionades amb una manca de recursos econòmics. En aquests moments d'eufòria davant la temporada turística, on pareix que l'economia s'ha de recuperar, on segons declaracions del Govern balear, serem els primers en

sortir de la crisi, es fa necessari i urgent parlar també dels problemes socials a la nostra comunitat autònoma.

No podem, per molta eufòria que hi hagi, oblidar els problemes dels més necessitats. Tots vostès saben com el nostre grup, tant a la Llei de pressuposts com a molts de debats, ha introduït aquesta qüestió i d'altres semblants. S'ha de dir, però, que ho ha fet amb molts pocs resultats. Massa vegades ens hem trobat amb la indiferència del Govern de la Comunitat Autònoma per implantar una renda mínima d'inserció social. La realitat és que estam molt allunyats d'aquell objectiu que coneixem com l'estat del benestar. Es parla molt dels problemes dels més necessitats, però des del Govern d'aquesta comunitat es fa més aviat poc per eradicar aquests problemes.

La societat de les Illes Balears gaudeix d'una envejable renda dins el conjunt de l'Estat espanyol, però també és cert que trobam en el seu si importants sectors de població marginada, amb dificultats i a vegades impossibilitats de poder desenvolupar una tasca d'integració social. Dels informes anuals de Càritas, sindicats, Inem, serveis socials de les institucions, es detecta la realitat d'aquesta problemàtica i la necessitat d'aplicar mesures polítiques d'urgència. El que és més preocupant és veure com l'augment de casos socials nous no sols és notable, sinó que en la seva majoria són persones i famílies que fins ara havien viscut d'una manera normalitzada amb els seus propis mitjans.

La proposta que presentam avui de crear, com deim a la proposició, una renda mínima d'inserció social s'inscriu en el reconeixement del dret dels ciutadans a una vida digna, així com a l'obligació dels poders públics a promoure les condicions adequades en aquest sentit. L'atur creixent, les bosses de pobresa, les insuficiències de pensions, la marginació social, etcètera, fan que el conjunt de mesures establertes en aquesta llei siguin una necessitat a les Illes Balears. La Llei 9/1987, d'acció social de la Comunitat Autònoma ja estableix que podran concedir-se prestacions econòmiques de caràcter extraordinari a les persones que es trobin en situació de necessitat. Tota societat moderna i solidària - i el nostre grup vol que la nostra ho sigui - disposa de mecanismes correctors per afavorir la inserció social dels ciutadans més pobres de la societat. El repte que significa la construcció de l'Europa social ens fa plantejar la importància que a les nostres illes s'implanti una renda mínima d'inserció social.

La filosofia de la llei que presentam avui té entre els seus objectius cercar mecanismes per a l'erradicació de la pobresa i de la marginació. És per això que demanam a aquesta cambra un esforç col·lectiu per aconseguir aquests objectius a la nostra comunitat autònoma. Aquesta renda mínima d'inserció social, com ja hem manifestat, s'estableix com a reconeixement del dret dels ciutadans d'aquestes illes a gaudir d'una vida digna,

amentat en la pròpia dignitat de l'ésser humà, així com l'obligació dels poders públics a promoure'n les condicions.

Aquest debat d'avui, per la seva importància i necessitat pot passar desapercebut. És necessari que tots prenguem consciència dels problemes socials a la nostra comunitat. És necessari que prenguem consciència que existeixen sectors de persones molt necessitades que no tenen en absolut resolts els seus problemes. Si no ho feim així, no ens ha d'estranyar que moltes d'aquestes persones se sentin defraudades i an veuen el poc cas que es fa als seus problemes per part del Govern d'aquesta comunitat autònoma. Així, no és gens rany observar com tota una gent viu sense cap esperança de reingressar a una vida digna; i d'això, senyores i senyors diputats, en som en part responsables tots nosaltres. Aquesta renda mínima d'inserció social ha de tenir com a objectiu principal la superació de l'atur i l'exclusió social.

L'ingrés mínim que es proposa avui, i que va en relació amb el número de membres de la unitat familiar i a les seves circumstàncies particulars, no soluciona els problemes que en a la pobresa, i moltes vegades a la marginació; però és dubte poden ajudar a pal·liar-los. Tant les declaracions dels organismes internacionals, la Constitució Espanyola i l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears proclamen els objectius socials de la nostra democràcia i de la nostra autonomia. I, malgrat tot, sovint, però, veim el patiment que suposa no gaudir dels drets humans bàsics que té tota persona, com marca la Constitució. El dret al treball, el dret a l'habitatge, el dret a disposar dels recursos necessaris per viure dignament són en molts casos drets teòrics. En uns moments d'especial esforç, cal reafirmar-se en l'esperança activa, cal treballar perquè l'esperança de tota una gent es vagi fent realitat. Cal també introduir contraprestacions per part dels beneficiaris, i així estableix la següent proposició de llei, encaminada a la seva reinserció social i al treball, per tal d'evitar la passivitat, la desmoralització i la picaresca.

La llei que presentem avui cerca ser un mecanisme per a la erradicació de la pobresa. A pesar de viure dins una societat amb una renda més aviat alta, no podem negar una evidència i una realitat: existeixen a la nostra societat persones molt necessitades, gent que és més que pobre. Les competències que gaudeix la nostra comunitat autònoma en matèria d'assistència i beneficència socials són exclusives. D'aquí que demanem la presa en consideració de la proposició de llei presentada pel nostre grup, perquè creim que és molt necessari, com deïem, per a aquesta comunitat. Moltes gràcies.

(El Sr. Vice-president primer substitueix el Sr. President en direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sansó. Grups que es mostrin a favor d'aquesta proposició? Pel Grup MIXT té la paraula el Sr. Pascual.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Durant els deu darrers anys, i durant més anys, les Illes Balears en el seu conjunt han avançat. La renda per cap ha pujat cada any, i si bé ja érem la primera comunitat autònoma en renda per càpita d'Espanya en temps del Govern preautonòmic, aquesta situació de lideratge s'ha mantingut fins ara. És cert que no s'ha crescut durant aquests deu darrers anys el que ha crescut la mitja espanyola, o sigui Espanya en el seu conjunt; però així i tot encara som els primers en renda per cap. I també, com diuen les estadístiques, si som els primers en renda per càpita, som dels darrers quant a salaris, som de les comunitats autònomes que tenim els salaris més baixos.

Però avui som aquí per parlar d'aquells que no poden seguir, d'aquells que no han avançat econòmicament, perquè si bé en conjunt hem avançat econòmicament, no tots els ciutadans de les Illes Balears, no tots els mallorquins ni els menorquins ni els eivissencs, ni els formenterers, han avançat. N'hi ha que han retrocedit; n'hi ha que han anat enrere econòmicament, perquè hi ha ciutadans que no poden seguir el ritme que imposa la societat moderna. I aquests ciutadans, que tenen moltes dificultats, tenen dret, senyores i senyors diputats, a una vida digna. Ho diu la Constitució, a l'article 15, quan diu "tothom té dret a la vida i a la integritat física i moral". Aquesta integritat moral, no només física, i física també, implica una dignitat en la seva vida. I també, si anam a l'article 35.1, diu la Constitució que tots els espanyols -i diu "tots"- tenen dret a una remuneració suficient per tal satisfer les seves necessitats i les de la seva família.

Per tant, hi ha un dret de tots els espanyols, dic de tots, no d'uns quants, a cobrir les seves necessitats elementals. Aquesta gent menys dotada, aquesta gent que no pot seguir el ritme, i que té greus problemes de subsistència, té dret a una vida digna, per tant; té dret que el poders públics posin al seu abast els mitjans econòmics indispensables, els mínims, però els indispensables per atendre les seves necessitats bàsiques. Aquesta gent té aquest dret, i el té per justícia, que no per caritat. Estan molt bé les qüestions, però promoure o incentivar les qüestions per fer caritat no pot mai justificar negar un salari social, una renda mínima d'inserció social per a aquests mallorquins, menorquins, eivissencs i formenterers que tenen dificultat per obtenir els recursos indispensables per tenir una vida digna. Si qualcú diu sí a les qüestions, i diu no a un salari mínim, aquest actua amb hipocresia, aquest actua amb doble llenguatge.

I com que això és així, a la resta de les comunitats autònomes, 16 de les 17, els governs corresponents, alguns dels quals del Partit Popular, han instaurat el salari social. Per exemple, podem parlar de la Llei 9/1991, de 9 d'octubre, de *medidas básicas para la inser-*

ció social de la Comunitat Autònoma de Galícia, desenvolupada a través del corresponent decret, podem parlar del Castella i Lleó, podem parlar de totes les comunitats autònomes. Si som la comunitat autònoma amb major renda per càpita, si som una de les comunitats autònomes amb els salaris més baixos, i si tenim en compte la crisi econòmica d'aquests darrers anys que ha fet tornar cròniques unes bosses de pobresa que no ho eren, hauríem de tornar vermells tots els diputats d'aquesta cambra si avui no surt aprovada la presa en consideració de la proposició de llei que discutim.

Ja entrant en legislació de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, si llegim l'article 9 de l'Estatut d'Autonomia, diu que "les institucions d'autogovern promouran el progrés socioeconòmic entre tots els ciutadans de les Illes Balears", i hem de remarcar que es diu "tots els ciutadans de les Illes Balears". I jo arribat aquí, tenc una crida al president de la Comunitat Autònoma, que pareix que no li interessa aquest tema, que jo he de suposar que és per iniciativa seva, perquè té un gran poder dins el grup que li dona suport, per tant jo pens que és el responsable que altres vegades s'hagi negat a la creació del salari social a les Illes Balears. El Sr. President del Govern, que té tant de poder, jo li he de demanar que deixi que el grup que li dona suport digui sí a la creació de la renda mínima d'inserció social; que no imposi, com altres vegades, que el seu grup ho impedeixi. Esper que aquesta vegada no serà així, i esper que s'aprovarà per unanimitat aquesta proposició de llei. Altra cosa és que després hi hagi d'haver esmenes per millorar-la, com totes les proposicions de llei, que són millorables. Però una cosa és fer esmenes, i l'altra és negar que es prengui en consideració.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual. Pel Grup SOCIALISTA té la paraula el Sr. Obrador.

EL SR. OBRADOR I MORATINOS:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Sr. Sansó, el nostre grup evidentment donarà suport a la presa en consideració de la seva proposició de llei, i ho farà conscient que tot projecte de llei o tota proposició de llei és millorable en el fons, en les modificacions substancials que es puguin fer, però que evidentment en els continguts fonamentals sempre estarem d'acord.

Entenem que parlar de salari social, de salari d'inserció social, d'ajudes socials, de pla d'ajuda a la necessitat familiar, de mesures bàsiques d'inserció, d'ingrès mínim garantit, d'ingrès mínim d'inserció, d'ingrès d'inserció o de renda mínima d'inserció social, que així són els diferents noms que pren aquesta figura de responsabilitat solidària de les comunitats autònomes dins el seu decret, és el que menys importa. El que importa és el contingut que vol dur aquesta llei: una renda mínima que permeti i que propiciï la inserció social d'aquells que per raons concretes han estat o estan a punt d'una marginació social o ja han caigut dins aquesta marginació social.

Per tant entenem que és imprescindible aprovar una llei d'aquest tipus en aquesta comunitat, i que aquest parlament es faci responsable que aquesta llei tiri endavant. Com deia el Sr. Pascual, i com tots estam d'acord, si s'ha de millorar dins aquest camí que té el tràmit de la llei, ja l'anirem millorant amb les esmenes, donant-li els continguts que creguem; però que hauria de ser una llei que naixés del consens i de la unanimitat d'aquest parlament. I entenem que ho hem de fer en primer lloc -i avui se citava aquesta paraula- per honor d'aquesta cambra; ho deia el Sr. Conseller d'Hisenda. És per honor d'aquesta cambra que hem de prendre la mesura d'obrir el camí a aquesta llei d'inserció social, a aquesta llei de renda mínima d'inserció social. I ho entenem també perquè és per responsabilitat de cadascun dels grups parlamentaris que són presents a aquesta cambra. Al llarg de tot el país, tots el grups parlamentaris han donat suport a mesures d'aquest tipus a cadascun dels seus parlaments nacionals o regionals. I també ho hem de fer fins i tot per nosaltres mateixos, per la dignitat d'aquesta cambra, per la dignitat dels seus parlamentaris, i per la pròpia dignitat de cadascun que avui estam asseguts aquí. Perquè si no ho feim, difícilment podem anar a dormir tranquils avui, amb la consciència tranquil·la d'haver complert el deure d'aquells que ens posaren aquí, per expressar també la unitat, la força d'aquest poble i també la solidaritat.

I ho hem de fer també perquè sí és cert que aquí s'ha dit que tenim la renda més alta d'Espanya. Darrerament, ahir exactament, sortia a un mitjà de comunicació de caràcter nacional, on ens tornaven situar com a la comunitat autònoma amb la renda més alta. Però és cert, com s'assenyalava aquí, que la nostra renda salarial està de 16-17.000 pessetes més baixa per mes que la mitja de les comunitats autònomes. I és cert també, i les xifres canten, que dia 28 de febrer teníem exactament 52.000 inscrits a l'atur a Balears, que representen més del 25% de la nostra població assegurada, donada d'alta com a treballadors per compte d'altri a la nostra comunitat. I és cert que aquesta xifra en aquests moments no baixa dels 30.000 en plena ocupació, el mes d'agost. I per tant és cert també que la situació econòmica de la nostra comunitat, el seu alt grau d'estacionalitat provoca cada vegada més una marginació major de gent que es despenja, de gent que queda fora d'aquest procés. I és cert cada vegada més que la nostra renda salarial cada vegada es concentra més en menys nombre de persones, i hi ha més nombre de persones que surten del mercat laboral.

Per això precisament és necessari marcar una solidaritat. Per això precisament es necessita un instrument legal, un instrument establert, un instrument revisable, però sobretot un instrument eficaç, que ens permeti aturar aquesta sagnia constant que tenim d'aquelles persones escopides del mercat laboral, que surten fora per les condicions que siguin, bé sigui per la seva manca de capacitat professional. bé sigui perquè el seu mercat

aboral propi i normal, la seva situació laboral, el seu lloc de feina ha desaparegut, bé sigui per edat, avui estan condemnades a no trobar feina immediatament, a curt termini, dins a seva situació, que se'ls han acabat ja les assegurances d'atur, que se'ls han acabat les prestacions, i que estan en situacions per tant al voltant de la marginació social.

Entenem per tant que aquesta comunitat no pot tenir la medalla de ser l'única comunitat autònoma que no té establert un mecanisme d'aquest tipus. Entenem per tant que és imprescindible que aquest mecanisme es posi en marxa, que s'adeqüi a la realitat social i econòmica d'aquesta comunitat, però que sobretot es trenqui aquesta pedra que constantment s'ha posat en mig del camí de tirar endavant qualsevol projecte d'aquest tipus. Per això entenem que avui aquest parlament ha de fer una reflexió seriosa, una reflexió de saber-se responsable d'un poble que avui gaudeix encara d'una situació econòmica general part damunt la resta de la comunitat, que per tant necessita fer partícip, ser solidari amb els altres d'aquesta realitat.

Però si fins ara citava els temes del propi honor i la pròpia dignitat de tots aquells que composam aquest parlament dels partits que representam i d'aquells que ens han votat, fins i tot per egoisme ho hauríem de fer. Som una comunitat que viu del turisme, som una comunitat que viu de l'oci, de la distracció i del benestar d'aquells que ens visiten, i és impossible tenir aquest benestar si al voltant nostre hi ha aquells que constantment pateixen la situació més greu de marginació, de no tenir l'imprescindible per sobreviure a aquesta comunitat. És impossible menjar-se una bona paella envoltat d'aquells que no tenen un tros de pa. Si això, que ha estat una expressió que moltes vegades s'ha utilitzat, fins i tot per l'egoisme que necessitaven fer el bé del seu entorn, almenys per tenir la consciència tranquil·la d'estar bé, ho és molt més quan dins una situació econòmica concreta com vivim nosaltres, necessitam seriosament no tenir aquestes bosses de marginació sense sortida, perquè són bosses que, vulguem o no, a cada moment poden esclatar i poden provocar situacions difícils per a la nostra comunitat.

Són tots els tipus d'associacions que ho han demanat, des dels bisbes de les diferents illes de la nostra comunitat, des de les associacions sindicals, des de les associacions patronals, des de les associacions de veïnats, des de tot tipus d'associacionisme de la nostra comunitat s'ha demanat a aquesta Comunitat de les Illes Balears que es constituís un salari social, un salari d'ajut per a aquells que no poden gaudir de feina. Ens hem cansat moltes vegades de sentir aquells fets entre la canya de pescar i els peixos, que nosaltres procuram donar canyes de pescar, però mentre s'aprèn a pescar s'ha de menjar cada dia, i per tant també és necessari repartir peixos. I el salari social ha de ser realment un salari d'inserció, ha de ser una renda que permeti la inserció social d'aquests marginats; però mentrestant realment el que hem de procurar és que no s'aguditi més la seva situació, que puguin resistir, i que puguem elaborar aquells programes que realment a curt termini -i tots ho desitjaríem així- facin innecessària aquesta renda familiar.

Per això entenem també, i per això demanam avui a aquest parlament i a tots els grups que el composam, i especialment a les senyores i senyors diputats del Partit Popular, que es deixin dur pel seu cor, que es deixin dur fins i tot per aquesta realitat que deim d'interès econòmic que vivim, que es deixin dur per la seva dignitat, i aprovem, i obrim el camí a aquest projecte de llei que ens permeti entre tots millorar-lo, fer-lo més eficaç, donar-li els continguts que tots creguem que hem de donar, però sí que sigui una resposta afirmativa avui, en aquest parlament, a una realitat i a una necessitat social que avui està a la nostra comunitat.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Obrador. Altres grups que vulguin intervenir en el torn en contra? Pel PP-UM té la paraula la Sra. Vidal.

LA SRA. VIDAL I BURGUERA:

Moltes gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Quan repassava l'exposició de motius que vostès presenten en referència a la proposició de llei relativa a la renda mínima d'inserció social, he de dir que em topava sovint amb el fet que vostès fan contínuament com una mescla de conceptes per arribar, diríem, a la necessitat d'aquesta proposició de llei. Vostès saben perfectament que aquesta comunitat autònoma té una realitat bastant distinta a la de les altres comunitats en nombre qualitatiu i quantitatiu.

Qualitativament parlant, no fa massa la Sra. Alberdi va fer unes declaracions dient que en aquest país hi havia un 20% de la població que estava dins el món de la pobresa, i un 20% que estava a punt d'entrar-hi. Aquestes circumstàncies (...) claríssimament que no es donen en aquesta comunitat autònoma. Nosaltres parlem de nivell de pobresa assolit aproximadament del 3 al 7%; i hem de dir que aquesta realitat també és que aquí hi ha una gran població que diríem de transeünts, és a dir de persones que han vingut aquí per la realitat del nostre fenomen, i que la nostra indústria és temporera, i també cridats per aquesta contínua imatge que es dona que això és una espècie de Suïssa -que a vegades diuen- del Mediterrani. I per tant la qualitat de vida aquí és bona, i per tant això fa que la gent vingui aquí a intentar fer feina. Quan això no es troba, en alguns d'aquests casos és el que fa que nosaltres trobem una població flotant, immigrant, i que no resideix aquí de manera habitual, i que en algun cas fa que pareixi que realment el nivell de marginació en aquesta comunitat sigui més elevat.

Però les anàlisis que nosaltres tenim i que podem demostrar, no fan referència que aquesta marginació sigui tan important com vostès diuen a la seva exposició de llei, tenint en compte que sabem que hi ha necessitats, com ha dit abans, però que el percentatge és dis-

tint. Les bosses de pobresa existents, efectivament, són una demostració que aquestes bosses de pobresa instrumentades, com ho ha fet fins ara aquest govern, tant a través d'ajuntaments i de Càritas, que és una coneixedora, com tots saben molt bé, del món de la marginació, ha fet que aquestes bosses de pobresa, en lloc de donar-les precisament d'una manera puntual, com una ajuda, com una almoïna, s'ha optat des d'un principi des del Govern, conjuntament amb Càritas i ajuntaments, com he dit abans, a aprofundir dins el camp de la prevenció, per aprofundir dins el camp d'ensenyar a la gent noves formes d'enfrontar-se al món de l'atur, per fer prevenció, com sigui el món de prevenció dins la toxicomania.

Jo crec que també és important per a molts de diputats que estan en aquesta cambra, i tal vegada no ho coneixen, és la feina que s'ha fet fins ara des del Govern conjuntament amb els ajuntaments amb la xarxa de d'atenció primària que hi ha establerta a tots els municipis. Aquesta xarxa d'atenció primària fa que en aquest moment disposem d'una fitxa social. Aquesta fitxa social, tenint en compte que la nostra comunitat autònoma és petita i està distribuïda per illes, fa possible que coneguem totes i cadascuna de les necessitats dels nostres ciutadans, que han anat als ajuntaments per conèixer quina és la realitat. Això fa possible que des d'una actuació municipal es pugui fer un seguiment, es puguin donar unes ajudes quan facin falta a través d'un informe d'un assistent social que així ho requereixi; i fa que tal vegada hi ha una persona que té una necessitat, i no només li han de donar una renda mínima, sinó que li han de donar més de la renda mínima, i aquesta persona tindrà més possibilitats de sortir.

Això vol dir que tal vegada aquesta quantitat que es faria general a tothom, així, establint un salari social, si es fa d'una manera puntual i coneixent quin és el cas realment, podran donar millor resultat i se li haurà de donar més quantitat. Si es fa un salari mínim per tothom, a vegades podem caure en qualque tipus de picaresca. Això jo crec que s'ha de veure d'una forma seriosa, i crec que és la solució per afrontar els problemes d'una forma puntual, i que si una persona necessita, com he dit abans, una ajuda, que sigui tal vegada no de 30 sinó de 100.000 pessetes cada mes, de 70 o de 60; i crec que és la forma d'actuar -jo crec- amb una serietat i amb un rigor.

També s'ha dit des d'aquí que el Bisbat s'ha manifestat a favor d'aquest salari social. Jo m'he llegit el document del bisbe també, crec bastant bé, i no ho diu en cap moment, que es manifesti a favor del salari social. No ho diu en cap moment, perquè això pot dur també que sigui una arma de dos talls, com hem dit abans. També aquí l'any 1989, llegint el *Diari de Sessions*, hi ha unes manifestacions del diputat Sr. Serra, del PSM, que en aquell temps feia una sèrie de declaracions que recullen -si llegeixen el *Diari de Sessions*- que demanaria al Govern central que es fes una modificació perquè allò que era el FAS es pogués tramitar des de les nostres comunitats autònomes. El Govern central va llevar el FAS en el seu moment, no l'ha passat a les comunitats

autònomes, l'ha llevat, i és que deu haver vist que tampoc era necessari fer-ho d'aquesta manera. És cert que ha establert les no contributives, però amb un caràcter molt més restrictiu.

També s'ha dit aquí que les altres comunitats autònomes ho tenen, que som l'única comunitat autònoma que no ho té, i bé, això no vol dir que tot el que faci tothom ho haguem de fer nosaltres, si nosaltres des d'aquí tenim una comunitat autònoma diferenciada tant en població, com per distintes illes. I si fan unes sol·licituds i veuen com estan les altres comunitats autònomes, la majoria d'elles realment no estan satisfetes del que és el salari social. I veuran com els diran que aquest tipus de salari no ha afavorit en absolut els models de prevenció i d'intervenció comunitària, sinó que han estat en molts de casos una manera de crear possibles bosses de marginació que en comptes de resoldre els problemes, els ha agreujat. Jo els demanaria que fessin unes consultes a aquestes comunitats, que realment és ver que som l'única que no el tenim, però pens que la feina que feim des d'aquí amb actuacions puntuals pot donar-nos uns resultats molt més positius que instaurar un salari que altres comunitats ho fan, i que tampoc no els va massa bé.

També els convidaria que analitzin una mica un document que ha dictat precisament la Generalitat de Catalunya pel Departament de Benestar Social, a l'apartat, que són el que diuen "alternatives a la institucionalització en serveis socials i instruments de planificació dels serveis socials" analitza i confronta les experiències a Anglaterra, França i Itàlia en les prestacions de l'estat. Els he de dir, aquí que es parla tant de temes que hem de ser europeus, que tant a Anglaterra com a França com a Itàlia hi ha el que es diu la pensió de renda mínima, que sempre és a través del Govern central, concretament el Ministeri de Seguretat Social en el cas d'Anglaterra, exactament igual a França i a Itàlia es fa a través de dos diferents ministeris. Ells tenen la pensió d'invalidesa, també tenen -en el Govern- totes les pensions de mobilitat, que és una renda complementària a la pensió d'invalidesa i vellesa per a aquelles persones amb un elevat grau de disminució que necessiten una altra persona per desplaçar-se. Això podria ser una forma, creim, que no està sotmesa en aquest a prova de recursos, la cobra directament la persona amb disminució. Els òrgans ministerials que financen aquesta pensió són els mateixos que els de la pensió d'invalidesa.

Pel que fa referència a la prestació a Anglaterra, ha posat en funcionament, que probablement el Govern central podria plantejar-se, la pensió per al vetllador, que és una pensió destinada al familiar o qui té cura d'una persona no autosuficient. És una pensió només implantada a Anglaterra, i la cobra directament el vetllador. Està subjecte a prova de recursos, i ha de justificar que fa 35 hores a la setmana atenent una persona necessitada. Després també, naturalment, hi ha la pen-

ció de vellesa, i després hi ha una altra pensió com a prestació del Govern central. Els convidaria que reflexionassin que és precisament la pensió per a lloguers, pensió que permetria pagar les despeses de lloguer, subministraments d'aigua, gas, lum; generalment serien perceptors d'aquestes pensions les persones beneficiàries, evidentment, d'una renda mínima.

És així, per tant, que dels estats europeus que fan una política en aquest aspecte una mica més capdavantera, no n'hi ha cap ni un que tenguí un equivalent al salari social, perquè aquest salari social no implica més que una possibilitat de fer una certa beneficència que nosaltres creim amb sinceritat que està allunyada de la realitat actual.

Dins el mapa europeu hi ha el cas que es denomina precisament el de les subvencions de fons social, d'assistència comunitària, que proporcionen donacions discrecionals per atendre diverses necessitats. Les subvencions per assistència en la comunitat són unes ajudes que es poden obtenir del fons, en poden ser beneficiàries totes aquelles persones que estan a punt de sortir d'una institució perquè puguin establir-se de nou, o per ajudar-les a romandre a casa seva, en lloc d'ingressar a diverses institucions. Però aquestes ajudes no són més que el que aquí són les bosses de pobresa.

Aquest govern ha fet un esforç sobre aquestes bosses de pobresa. Si vostès repassen el pressupost d'enguany, hi ha 40 milions de pessetes en aquest concepte, que el Govern de la nostra comunitat va comprometre amb el benentès que el Govern central aportaria una altra part proporcional si la nostra comunitat ho feia. Els vull dir que el Govern central que ha tallat aquest tema de bosses de pobresa, no aporta ni un duro, i si el nostre govern continua aportant 40 milions en el concepte de bosses de pobresa; perquè nosaltres hem pogut constatar que efectivament hi ha una part de la població que puntualment pot tenir necessitats, i que les té, d'una intervenció, d'una col·laboració, d'una ajuda o d'una prestació en forma de subvenció de fons social; i per això nosaltres hem mantingut aquest criteri. Aquest criteri és el que nosaltres voldríem fer seguir, perquè creim, després de parlar amb els interlocutors, d'analitzar tranquil·lament i en profunditat aquest tema, que en aquests moments la proposta que vostès fan no duria qüestions positives, sinó que molt abans duria a situacions de prolongar sistemes de marginació, i de prolongar que hi hagués fins i tot, si vostès m'ho permeten, una certa picaresca.

Entenem que una actuació directa, feta des dels ajuntaments, amb els informes d'un assistent social, d'un tècnic, que ens indiquin allà on hem d'actuar, no amb una pensió mínima, sinó amb una pensió que els faci sortir d'un possible circuit de marginació, entenem que és l'actuació que nosaltres hem de treballar, i a què hem de dedicar els esforços. La resta, com he dit, crec que podríem caure en una certa picaresca en la qual nosaltres no hi volem entrar. Moltes gràcies, Sr. President.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Vidal. En torn de rèplica té la paraula el Sr. Sansó.

EL SR. SANSÓ I SERVERA:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sr. Pascual, Sr. Obrador, crec que sens dubte grups de gent d'aquesta comunitat agrairan aquest suport a aquesta llei. No vull ser jo ni vol ser el nostre grup qui ho agrairi, perquè crec que les persones necessitades ens ho agrairan, com possiblement també ens ho agrairan a nosaltres, d'haver intentat dur a terme aquí una proposició com la que duim.

Sra. Vidal, ens ha dit que la marginació en aquestes illes no és tan important com deim a l'exposició de motius. Em dol que això se'ns digui per part d'una diputada que ha duit durant anys la Conselleria d'Acció Social del Consell Insular. Creia que aquests anys que ha fet vostè dins la Conselleria d'Acció Social del Consell Insular li haurien mostrat almanco un poc més la realitat d'aquestes illes. La veritat és que li he de dir que no sé què ha fet aquests anys. Nosaltres -i li he de dir sincerament- creïem en la seva labor fins ara, però si vostè reafirma aquestes paraules que ha dit, la veritat és que creim que s'ha limitat a anar als llocs que no hi ha aquesta marginació, i em dol dir-li això.

I una altra cosa també li diré: de tota la seva exposició he deduït una cosa, o no ha entès la nostra proposició de llei, o no l'ha llegida, perquè totes les coses que vostè ens anava dient estan a la proposició de llei. O és que pot negar qualcú dins aquesta cambra que existeix una realitat que fa necessària la creació d'aquest salari? Vol que diguem en aquesta cambra, com hem dit altres vegades, d'on trauria el nostre grup els doblers necessaris per solucionar aquests problemes, o almanco per intentar solucionar-los?

Parlam, senyores i senyors diputats, d'una presa en consideració d'una proposició de llei. Si vostès, senyores i senyors del PP, no estan d'acord amb el contingut, jo els convidaria que presentin les esmenes pertinents, que presentin les alternatives, però que neguin a aquesta cambra poder discutir aquesta proposició de llei. La realitat no sé si és exactament la que diu l'exposició de motius; jo diria, almanco en la meua opinió, que és pitjor encara. Ens és difícil entendre, i això ho vull dir sincerament, com un tema d'aquesta importància no es vol discutir en aquesta cambra. Ens és difícil entendre com una vegada i una altra es nega a discutir aquest tema. Crec que hi ha grups polítics d'aquesta cambra que s'omplen la boca afirmant la riquesa d'aquesta comunitat, donant llavors l'esquena a importants sectors de població marginada, en atur i amb dificultats greus. No sols negam que duguin una vida digna, sinó que jo diria que els negam la pròpia subsistència.

A això, senyores i senyors diputats, senyores i senyors diputats del PP, aquest grup que represent no pot donar-li l'esquena. Les Illes Balears gaudeixen d'una gran capacitat de compra, però hi ha sectors en aquestes illes que sols poden entrar a un comerç per mendicar o per robar; i això, senyores i senyors diputats del PP, és una vergonya i una injustícia. Si no som ni capaços d'intentar ajudar aquests col·lectius, crec que feim un magre favor a aquesta pròpia cambra. Crec que queim dins la pròpia vergonya, i feim una injustícia a sectors que crec necessitats d'aquesta comunitat. Som, senyores i senyors diputats, com ja s'ha dit aquí, l'única comunitat autònoma que no té un subsidi d'aquesta classe. En aquesta comunitat marginats i pobres de solemnitat continuaran igual, a pesar que a tot l'Estat espanyol hi ha hagut més comprensió, més pressupost, i jo diria més compassió.

A la Galícia del Sr. Fraga, a la Castella del Sr. Aznar hi ha més sensibilitat davant aquests problemes socials. Trist honor el nostre, pobre favor fan a aquesta comunitat els diputats i diputades que ni tan sols accepten discutir aquesta o una altra proposició de llei relativa a renda mínima d'inserció social. Abans, a les preguntes i a la interpel·lació del Sr. Orfila, ha quedat clar quines són les prioritats d'aquest govern. Poden gastar molts de milions per un pavelló balear de l'Expo 92. Poden gastar molts de milions per pagar assessors polítics d'aquest govern. Poden donar subvencions, com vostè molt bé ha dit, amb un criteri clientelista. Però no poden aprovar, o no poden almanco discutir una renda d'inserció social.

Els ciutadans més pobres, els marginats, els qui es troben en pitjors condicions socials a la nostra comunitat no tenen dret a aquests milions mal gastats. No és suficient per als diputats i diputades del PP la crida a la consciència. A mi no m'interessa si està a un document o no; els bisbes, i així ho han demostrat els mitjans de comunicació, han deixat ben clara la importància i la necessitat de la creació d'aquesta renda; i no és necessari, com dic, estar en els seus documents, perquè en les seves declaracions està ben clar.

I ja per acabar només els vull dir una cosa: tanta sort que hi ha gent del PP que en aquest moment no deu tenir les ordres del president Cañellas, i almanco quan es presenta al seu poble diuen que sí a proposar a aquest parlament la creació d'una llei de renda com la que proposam avui. I sense anar més enfora, ahir per unanimitat a l'Ajuntament de Felanitx, amb els vots dels senyors del PP, Sr. Cañellas, varen aprovar trametre a aquest parlament la petició que nosaltres hem intentar fer avui. Magre favor, pobre favor a aquesta comunitat.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sansó. Més intervencions en torn de rèplica? Sr. Pascual, té la paraula.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Aquesta vegada no, tampoc. Jo quan he vist que el Sr. Cañellas no era aquí, he dit "malament anam, malament. Ja no hi ha ordre de rectificar. Hem de continuar sense salari social". No li interessava al Sr. Cañellas, no hi ha salari social.

I clar, aquí s'ha hagut de defensar l'indefensable, s'han hagut de dir coses que no tenen cap sentit ni un. Per exemple, l'article 2 -no és que no tenguí sentit l'article 2, no té sentit el que diré després- l'article 2 de la proposició de llei, que parla dels beneficiaris, a l'apartat b) diu que "el demandant estigui empadronat almanco amb dos anys d'antelació a la data de la presentació de la sol·licitud en qualsevol dels municipis integrants del territori de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears". Aquí s'ha dit que resulta que els que vivim aquí no tenim problemes. Tots hem avançat, tots podem seguir. Si això és així, es pot fer una llei amb cost zero.

Per tant, jo em pregunto, per què aquesta oposició a la llei? per què? Si tots els que tenen problemes és població immigrant, per què s'ha de dir que no? Però és que saben que no és així. I a més, es poden fer esmenes parcials, perquè no hi hagi un corrent immigratori de gent que viu en pobresa. També es pot fer això, però no, no es vol fer.

I també es fa demagògia quan es diu que tal vegada no es tracta de donar 30.000 pessetes, que per ventura se'n podran donar 70 o 100. Això és fer demagògia, si no es volen donar les 30 per a tothom. Perquè jo vull repassar no ja la Constitució, el que diu l'Estatut d'Autonomia a l'article 9: "Les institucions d'autogovern promouran el progrés socioeconòmic entre tots els ciutadans de les Illes Balears", diu "tots", com també ho diu la Constitució, quan es parla de necessitats mínimes, diu "tots". Per tant, si tots no poden tenir 30, qui ha de tenir 70 o 100? Els *enxufats*? Clar que no; però és fer demagògia, perdoni que els ho digui d'aquesta manera.

I després encara és fer més demagògia quan es diu "veure les coses de forma seriosa". Què és, que el Sr. Fraga a Galícia quan va aprovar la Llei 9/1991, de 9 d'octubre, quan el Parlament de Galícia, que tenia empat -38 sobre 76-, i per tant no es podia aprovar sense el Partit Popular, no veia les coses de forma seriosa? D'això fa tres anys, senyores i senyors diputats. És que hi ha hagut qualque comunitat que hagi llevat el salari social? N'hi hagut cap fins ara? N'han vista cap? Per tant, a Galícia no són seriosos, a Castella tampoc, a Cantàbria tampoc, o a Navarra tampoc, aquí on governa el Partit Popular. Aquí, el Partit Popular de les Illes Balears és l'únic partit seriós en el tema del salari social, de tota Espanya, de tots els partits d'Espanya.

Per favor, senyores i senyors diputats, si no fos la cosa tan iosa com és un tema d'aquests, jo pensava amb l'acudit de atopista; i perdoni que el conti, perquè és una cosa serio-però encara el contaré: Aquell que anava per l'autopista b el cotxe, i va sentir per la ràdio "un boig va per l'auto-ta en direcció contrària a tots"; diu "Un? Tots, vénen tra jo". Em pareix que estan en aquesta situació. Rectifin, senyores i senyors.

(Remor de veus)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual. Sr. Obrador, té la paraula en torn de plica.

EL SR. OBRADOR I MORATINOS:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Sr. Sansó, supòs e esperaven ja aquesta contestació per part del Grup Polar, perquè repetidament el seu portaveu preferencial, el Cañellas, moltes vegades ha dit que no posaria aquest ari social. Nosaltres entenem, i per això li dèiem, quan es i que tots se'n peneden d'haver-ho posat, que totes les lleis e hi ha -i les tenc totes aquí- o decrets que han aprovat el ari social, són del 1991, 1992 i 1993, i qualcuna del 1994. r tant pràcticament les 16 comunitats restant han reafir-t la voluntat i la necessitat d'aquest salari social.

Evidentment que aquests tipus de salari social tenen promes, tenen molts de problemes en la seva aplicació i s'han revisar. Certament, però precisament desitjariem nosals ja estar en una fase de revisió i no en una fase d'implan-ió. El que ens passa és que anam de vagó de coa d'un n, som els darrers de la coa, quan som els primers en res aspectes, concretament en la nostra renda.

Però hi ha un tema que sí a vegades a un li preocupa, an es parla de tota aquesta situació de transeünts, d'a-ests que van i vénen que no són d'aquí. Perdonin, dia 28 febrer del 1994 hi havia 52.000 aturats a les Balears, i dia d'agost d'enguany no baixarem de 32.000 inscrits, i la joria d'ells majors de 45, de 50 anys, irrecuperables per-è els seus sectors d'indústria, com pot ser el calçat, el til, la pell, com pot ser la construcció i com pot ser hosta-ia, realment ja no els donen aquella feina que els adequava lls, tal volta molts d'ells per dificultats d'inserció quant roblemes de cultura, de formació, de problemes de mar-ació, etcètera. Però aquesta gent està en aquest carrer, i i una gent que ha contribuït a crear la riquesa d'aquestes s, i són gent que les veies fa deu anys, fa quinze anys, fa t anys, als fregadors del hotels, i avui els veus al carrer de t Miquel, als semàfors demanant almoïna. I són els ma-xos que treballaren en el sector, i són els mateixos que ballaren al sector d'hostaleria, i estan aquí des de fa més 20 anys.

I no ens val que ens diguin que ara volem una atenció ferencial a cadascun d'ells. No ens val que ens diguin que

tendrem actuacions puntuals sobre persones concretes. Això ha d'existir, evidentment. És que jo crec que aquí hi ha una confusió seriosa entre el que és una llei d'un salari, d'una renda mínima d'inserció, i el que és l'assis-tència social, que sempre haurà d'existir, i que no es podrà quantificar mai per una xifra concreta d'un 65, d'un 75 o d'un 80% del salari mínim interprofessional, certament. Però hem vist com el Govern de l'Estat, el Govern d'Espanya col·locava unes pensions no contribu-tives, ho entenia perquè no hi pot haver ningú de més de 65 anys que no gaudeixi d'un mínim de recursos econòmics que li permetin sobreviure. Per això està la llei. La diferència, la confusió total que es fa entre tran-seünts i residents, confonent a vegades la procedència d'aquest resident, i això és greu, perquè avui ja no és un problema -i vostè ho sap, Sr. Sansó- per a ajunta-ments de la seva comarca, que li diran que tenen proble-mes com mai d'indigència absoluta de gent que ha nas-cut aquí, que viu aquí i que es troba sense possibilitats de feina, i que ja ha perdut tota possibilitat de reinserció normal dins un lloc de feina, i que necessita per tant un tractament especial.

Aquí no parlem d'assistència social, parlem -com deia el Sr. Pascual- de dret, i parlem de Constitució i d'Estatut d'Autonomia, i parlem de garantir a uns ciuta-dans d'aquestes illes, que han contribuït a crear la ri-quesa de què tots gaudim avui en aquestes illes, que han contribuït amb el seu treball i amb el seu esforç perquè tenguem aquest nivell, que ara, per una situació econò-mica difícil i problemàtica, especial de la nostra comu-nitat, es troben en aquest grau a punt de la marginació. I li hem de donar una contestació per dignitat pròpia, fins i tot per l'egoisme de ser una comunitat que vol aparèixer, que necessita aparèixer davant tota Europa, davant tot el món, com unes zones acollidores, perquè precisament hi ha uns nivells de benestar, d'equilibri social i econòmic en aquesta comunitat.

Per això no entenem la postura del Partit Popular, i per això entenem que tots hauríem de fer un examen de consciència. Com és possible que la comunitat de major renda sigui l'única que no té el salari social establert, que no té cap tipus de salari social. Què és, que vol seguir fent -amb perdó i amb respecte- com les antigues conferències de Sant Vicenç de Paül? O hem de donar dret a allò que té dret? O hem de donar justícia d'allò que reclama justícia, i no demana caritat? Per això precisament entenem que el salari social no està en el tema de caritat, ben entesa o mal entesa, com s'hagi pogut tenir històricament, sinó que respon a una neces-sitat legal, justa per tant, que tot ciutadà d'aquesta co-munitat tenguí dret a un mínim per poder sobreviure dins ella. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Obrador. En torn de contrarèplica la Sra. Vidal té la paraula.

LA SRA. VIDAL I BURGUERA:

Moltes gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sr. Sansó, quan vostè ha començat la segona intervenció, ha dit "les persones necessitades ens ho agrairan". Miri, Sr. Sansó, jo no vull agrairment de cap persona necessitada. No és la nostra feina. Jo li puc assegurar que la feina que he feta durant aquests set anys, com vostè ha dit, no l'he feta en cap moment perquè ningú m'ho agrais, l'he feta d'una forma responsable, d'una forma seriosa, com he dit abans, i perquè en aquest moment per ventura som la d'aquí, de tots vostès, qui coneix millor quina és la realitat de la nostra comunitat, perquè fa set anys que hi faig feina, i hi faig feina a peu d'obra, i a damunt cadascun dels ajuntament i damunt (...). I és per això que crec que estic en condicions més que ningú de dir com s'han de resoldre aquests problemes. Jo no he dit que no hi hagués necessitats, jo he dit que hi són, que reconeixia que n'hi havia, i que per això hi havia unes bosses de pobresa. Jo ho dit. Però també perquè conec quina és la realitat, crec que la fórmula que vostès volen aplicar amb un salari social no és la correcta ni és la millor. I sí crec que hem d'estar a damunt les bosses de pobresa, i aquestes ajudes que s'han de donar un tècnic, d'un assistent social de cadascun dels nostres ajuntaments, s'augmentin si fa falta.

Això és el que dit, i això és el que mantenc, i això és el criteri del Govern. I és per això que crec que no s'ha de confondre la gent. Nosaltres no som insolidaris, no som insensibles a aquesta qüestió. El que passa és que coneixem quin és el problema, i que creim que la millor manera de resoldre'l és cas per cas, donant a cadascú el que creim que hagi de menester, amb el temps que hagi de menester. Això és el que crec que hem de fer, i això és el que creim que hem defensar, i ho defens amb tota honestedat. I res més.

Després també crec que la situació actual en què estam a la nostra comunitat, i no s'ha dit, és fruit d'una política -i crec que també s'ha de recordar- molt centralista i mal duita, que en aquests moments en lloc de ser solidària amb els més dèbils, amb pensions de gent major, amb pensions de minusvàlids, es fa una política que ha afavorit el que més té. I aquesta gent amb unes pensions baixes...

(Rialles)

No, no riguin, jo no he rigut quan vostès parlaven.

EL SR. PRESIDENT:

Preg silenci. Continuí, Sra. Vidal.

LA SRA. VIDAL I BURGUERA:

No l'han afavorida gens. Les pensions de la gent major, 40-50.000 pessetes, ja em diran vostès quin tipus de pensions són aquestes, quan a la seva campanya electoral vostès deien que afavoririen i augmentarien les pensions de la gent major. No ho han fet. Jo pens que s'han de tenir en compte tots aquest factors.

(Remor de veus)

EL SR. PRESIDENT:

Prec silenci, per favor. Continuí, Sra. Vidal.

LA SRA. VIDAL I BURGUERA:

Ja sé que no els agrada sentir-ho, però és que és ver. Això és això. I els he de recordar que la nostra comunitat autònoma, a la Llei d'acció social, recomana un tant per cent en temes socials. La nostra comunitat inverteix més del 6%; el Consell Insular de Mallorca, que jo conec directament, inverteix un 14% del seu pressupost global. Per tant no em diguin que nosaltres no sabem, que jo no conec i que jo no me n'adon; perquè això no és així.

Després també els voldria recordar que a altres comunitats -s'ha dit aquí- l'han implantat, però també moltes comunitats si poguessen el llevarien, i jo he consultat amb els responsables de les àrees, i estan convençuts que això no els ha donat bons resultats. Vol dir que a nosaltres l'experiència dels altres, si som intel·ligents, ha de servir perquè nosaltres no ho facem aquí. Això és evident i ben clar.

I després també vull felicitar el Sr. Pascual, del Grup Mixt, per la sensibilitat que té en aquests moments, que aquest coneixement tan exhaustiu de la realitat m'ha deixat com un poc impactada. Però de totes maneres estic molt contenta que això sigui així, perquè pens que és bo que tots tinguem sentiments i siguem solidaris amb els més dèbils. Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Vidal. Acabat el debat, passarem a la votació, i en conseqüència deman a la Cambra si pren o no en consideració la Proposició de Llei 979, del Grup Parlamentari PSM I EEM, relativa a renda mínima d'inserció social.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, poden seure.

Senyores i senyors diputats que voten en contra? Gràcies, poden seure.

Abstencions? No n'hi ha

28 vots a favor, 29 en contra, cap abstenció. En conseqüència no es pren en consideració la Proposició de Llei 979.

I arribat a aquest punt conclou aquesta sessió, i record que demà el Ple començarà a les 11 del matí.